МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ СОЦІАЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ
КАФЕДРА ПСИХОЛОГІЇ

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА БАКАЛАВРА

на тему: ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ КОМАНДНОЇ РОБОТИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Виконала: студентка IV курсу,
група 6.0532-з
спеціальності 053 Психологія
освітньої програми Психологія
Фенько Маргарита Владиславівна
Керівник: канд. політол. наук, доцент
кафедри політології Мальована Ю.Г.
Рецензент: канд. психол. наук, доцент
кафедри психології Грандт В.В.

Запоріжжя – 2026

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет соціальної педагогіки та психології
Кафедра психології
Рівень вищої освіти: бакалаврський
Спеціальність: 053 Психологія
Освітня програма: Психологія

ЗАТВЕРДЖУЮ

В.о. завідувача кафедри

к.психол.н., доцент. Н.О. Губа

_____

«____»_____2026 р.

З А В Д А Н Н Я

НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ СТУДЕНТЦІ

Фенько Маргариті Владиславівні

1. Тема роботи: Психологічні особливості командної роботи в умовах воєнного стану

Керівник роботи: Мальована Юлія Генадіївна, канд. політ. наук, доцент кафедри політології

затверджені наказом ЗНУ від «08»12 2025 року №1780-с

2. Термін подання студентом роботи_____

3. Вихідні дані до роботи: аналіз психолого-педагогічної літератури.

4. Зміст розрахунково-пояснювальної записки: розкрити поняття і сутність колективу у соціальній та організаційній психології, розмежувати ключові підходи до визначення його ознак і рівнів розвитку; проаналізувати психологічні механізми взаємодії у колективі як системи регулятивних чинників групової поведінки; з’ясувати загрози та невизначеності на групову динаміку й колективну ефективність; дослідити особливості функціонування конкретного трудового колективу в умовах хронічного стресу і невизначеності на основі емпіричного аналізу; розробити науково обґрунтовані рекомендації щодо підвищення психологічної стійкості й ефективності колективів, які функціонують у кризових умовах.

5. Перелік графічного матеріалу: 7 таблиць, 3 рисунка.

6. Консультанти розділів роботи

Розділ	Прізвище, ініціали та посада консультанта	Підпис, дата	
		Завдання Видав	Завдання прийняв
Вступ	Мальована Ю. Г., доцент		
Розділ 1	Мальована Ю. Г., доцент		
Розділ 2	Мальована Ю. Г., доцент		
Висновки	Мальована Ю. Г., доцент		

Дата видачі завдання _____

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Термін виконання етапів роботи	Примітка
1	Збір та систематизація матеріалу	грудень 2025р.	Виконано
2	Робота над вступом	січень 2026 р.	Виконано
3	Робота над першим розділом	січень 2026р.	Виконано
4	Робота над другим розділом	лютий 2026 р.	Виконано
5	Написання висновків	квітень 2026 р.	Виконано
6	Передзахист	травень 2026 р.	Виконано
7	Нормоконтроль	травень 2026 р.	Виконано

Студентка _____ М. В. Фенько

Керівник роботи _____ Ю. Г. Мальована

Нормоконтроль пройдено
Нормоконтролер _____ І. І. Менсітов

РЕФЕРАТ

Кваліфікаційна робота: 64 сторінки, 7 таблиць, 3 рисунка, 60 джерел, 4 додатка.

Об’єкт дослідження - командна робота як форма організації спільної діяльності в умовах підвищеної стресової ситуації.

Предмет дослідження - психологічні характеристики взаємодії членів команди в умовах воєнного стану.

Мета роботи - теоретичне обґрунтування та емпіричне вивчення психологічних факторів, що впливають на ефективність командної роботи в умовах воєнного стану.

Гіпотеза дослідження полягає в припущенні, що рівень згуртованості команди, стресостійкості та ефективної комунікації суттєво впливає на ефективність командної діяльності в умовах воєнного стану.

Методи дослідження: теоретичні (аналіз, синтез, узагальнення наукових джерел), емпіричні (психодіагностичні методи оцінки рівня тривожності, стресостійкості, згуртованості команди), а також методи математичної обробки даних.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в уточненні та систематизації психологічних особливостей командної роботи в умовах воєнного стану.

Галузь використання результатів дослідження охоплює практичну діяльність психологів, організаційних консультантів, фахівців з управління персоналом, а також керівників команд, що функціонують в умовах підвищеного ризику та стресу

АДАПТАЦІЯ, ВОЄННИЙ СТАН, КОМАНДНА РОБОТА, КОМУНІКАЦІЯ, ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ, СТРЕС, СТРЕСОСТІЙКІСТЬ, ТРИВОЖНІСТЬ, ЕФЕКТИВНІСТЬ, ЗГУРТОВАНІСТЬ.

SUMMARY

Fenko M.V. Psychological features of teamwork in martial law conditions.

Qualification work: 64 pages, 7 tables, 3 figures, 60 sources, 4 appendix.

The object of the study is teamwork as a form of organizing joint activities in conditions of increased stress.

The subject of the study is the psychological characteristics of the interaction of team members in martial law.

The purpose of the work is the theoretical justification and empirical study of psychological factors that affect the effectiveness of teamwork in martial law.

The hypothesis of the study is the assumption that the level of team cohesion, stress resistance and effective communication significantly affects the effectiveness of team activities in martial law.

Research methods: theoretical (analysis, synthesis, generalization of scientific sources), empirical (psychodiagnostic methods for assessing the level of anxiety, stress resistance, team cohesion), as well as methods of mathematical data processing.

The scientific novelty of the results obtained lies in the clarification and systematization of the psychological features of teamwork in martial law.

The scope of the research results covers the practical activities of psychologists, organizational consultants, personnel management specialists, as well as team leaders operating in conditions of increased risk and stress

Key words: adaptation, martial state, teamwork, communication, psychological features, stress, stress resistance, anxiety, efficiency, collectiveness.

ЗМІСТ

ВСТУП 7

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ КОМАНДНОЇ РОБОТИ 10

1.1. Сучасний стан дослідження психологічних особливостей командної роботи 10

1.2. Психологічні механізми взаємодії у команді 17

1.3. Особливості командної взаємодії в умовах воєнного стану 22

РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ КОМАНДНОЇ РОБОТИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 30

2.1. Організація та методика дослідження 30

2.2. Аналіз та інтерпретація результатів 41

2.3. Практичні рекомендації щодо підвищення ефективності командної роботи 52

ВИСНОВКИ 62

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ 65

ДОДАТКИ 70

ВСТУП

Актуальність теми дослідження надається значними змінами в соціальному, професійному та психологічному функціонуванні людей у воєнному стані. Сучасна реальність характеризується підвищеною невизначеністю, загрозами безпеці, емоційною напругою та необхідністю швидкої адаптації до кризових ситуацій. У таких умовах особливого значення набуває ефективна командна робота, яка не лише забезпечує досягнення професійних цілей, але й підтримує психологічну стабільність її учасників. Водночас, психологічні характеристики командної роботи у воєнному стані є тими, що ще недостатньо вивчені, що зумовлює їх ґрунтовний науковий аналіз.

Короткий аналіз новітніх досліджень та публікацій показує, що питання командної роботи активно вивчається вітчизняними та зарубіжними вченими, особливо в контексті організаційної психології, психології управління та кризової психології. Дослідження стосуються питань згуртованості, лідерства, комунікації та ефективності команди. Особлива увага приділяється поведінці особистості та групи під впливом стресу та екстремальних умов. Водночас, специфіка командної роботи у воєнному стані, враховуючи складний вплив психологічних факторів, потребує подальшого вивчення та систематизації.

Актуальність дослідження пояснюється тим, що під час воєнного стану значно зростає роль ефективної командної роботи, психологічної підтримки та адаптивності працівників до стресових ситуацій. Сучасні умови професійної діяльності вимагають від команд високого рівня згуртованості, довіри та ефективності комунікації, що безпосередньо впливає на ефективність спільної діяльності та психологічне благополуччя працівників.

Об’єктом дослідження є командна робота як форма організації спільної діяльності в період воєнного стану.

Предметом дослідження є психологічні характеристики командної роботи в умовах підвищеної стресостійкості та невизначеності.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та емпіричне дослідження психологічних характеристик командної роботи в період воєнного стану.

Гіпотеза дослідження полягає в припущенні, що ефективність командної роботи в період воєнного стану залежить від рівня розвитку стресостійкості, згуртованості, довіри між членами команди та навичок ефективного спілкування.

Завдання дослідження:

1. Обґрунтувати наукові підходи до психологічного вивчення командної роботи.
2. Охарактеризувати організацію процесу дослідження психологічних особливості командної роботи.
3. Визначити методологічний інструментарій емпіричного дослідження.
4. Здійснити емпіричне вивчення особливостей командної роботи.
5. Розробити практичні рекомендації щодо покращення ефективності командної роботи.

Методи дослідження: У дослідженні використовувалися такі методи:

– теоретичний (аналіз наукової літератури, синтез та порівняння теоретичних концепцій);

– емпіричний (спостереження, а також психодіагностичний інструментарій - шкала локуса контролю Дж. Роттера (в адаптації О.Г. Ксенофонтової, часто розглядається в контексті української психофізіологічної школи, зокрема Лабораторії вікової психофізіології Інституту психології ім. Г.С. Костюка), методика соціального інтелекту Гілфорда (автор адаптації Вадим Барко), тест емоційного інтелекту Н. Холла (автор адаптації О.М. Амплєєва (2019) та методика BigFive (NEO-FFI) (українською психологічною спільнотою використовується адаптація, проведена доктором психологічних наук Валерієм Олефіром).

– узагальнення й інтерпретація – для формулювання аналітичних висновків і практичних рекомендацій на основі зіставлення теоретичних положень із зафіксованими закономірностями.

Наукова новизна результатів полягає у з'ясуванні психологічних особливостей командної роботи в умовах воєнного стану, виявленні ключових факторів, що впливають на ефективність командної роботи, та визначенні ролі психологічної підтримки та адаптивних поведінкових стратегій.

Практичне значення результатів дослідження полягає в їх використанні при розробці програм психологічної підтримки команд, тренінгів, спрямованих на розвиток комунікативних навичок, підвищення рівня згуртованості та стресостійкості. Отримані результати можуть бути корисними для психологів, керівників організацій та спеціалістів з управління персоналом.

Достовірність та надійність результатів дослідження забезпечуються використанням валідних та реалістичних психодіагностичних методів, адекватністю обраних методів дослідження поставленим завданням та використанням методів математичної обробки даних.

Структура та обсяг роботи. Бакалаврська робота складається зі вступу, двох розділів, загальних висновків, списку використаних джерел та додатків.

РОЗДІЛ 1
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ КОМАНДНОЇ РОБОТИ

1.1. Сучасний стан дослідження психологічних особливостей командної роботи

Командна робота є одним із ключових явищ сучасної психологічної науки, яке активно вивчається в рамках соціальної, організаційної та управлінської психології. Її значення надається зростаючою роллю колективних форм діяльності в контексті динамічних соціальних змін, глобалізації та кризових викликів, особливо в періоди надзвичайного стану. У психологічному сенсі командна робота функціонує як інтегративний процес взаємодії індивідів, спрямований на досягнення спільної мети в умовах координації, взаємозалежності та розподілу обов'язків [5, 123].

Питання про природу команди як форми організованої людської спільності посідає одне з центральних місць у системі соціально-психологічного знання. Попри тривалу наукову традицію осмислення групових феноменів, понятійний апарат у цій галузі досі не позбавлений розбіжностей, зумовлених відмінністю теоретичних підходів, дисциплінарних традицій і соціокультурних контекстів.

У найзагальнішому розумінні команду трактують як соціальну групу вищого рівня розвитку, що характеризується наявністю суспільно значущої мети, спільною діяльністю для її досягнення, сформованою системою міжособистісних стосунків та органами самоврядування [6, 86]. Таке визначення, однак, описує не будь-яке стале об’єднання людей, а лише ту форму соціальної взаємодії, де між учасниками склались не лише функціональні, а й психологічні зв’язки, опосередковані спільними цінностями та смислами.

З позиції організаційної психології команда є водночас соціальною системою, суб’єктом діяльності та полем міжособистісної взаємодії. Принципова відмінність між групою і командою полягає не лише в рівні організаційного оформлення, а й у якості внутрішніх зв’язків: якщо група може залишатися агрегатом із слабкою взаємозалежністю, то команда передбачає ціннісно-орієнтаційну єдність, яка є продуктом спільного досвіду та інтеракції [6, 89]. Питання внутрішньої інтеграції набуває особливої гостроти в умовах сучасної організаційної практики, де команди функціонують в умовах хронічного стресу та тривалої соціальної напруженості.

Класична психологічна традиція визначала команду крізь призму кількох ключових ознак.

Немов Р. С. виділяв чотири критерії: наявність суспільно значущої мети, щоденна спільна діяльність, спрямована на її досягнення, наявність органів самоврядування і встановлення певних психологічних стосунків між членами. Сучасна організаційна психологія суттєво розширює цей перелік, додаючи рефлексивність, адаптивність і здатність до спільного вироблення смислів у кризових умовах. Відтак виділимо ключові ознаки команди [25, 110]:

- наявність суспільно значущої мети, що об’єднує членів на рівні смислу, а не лише функції;
- регулярна спільна діяльність із чітким розподілом ролей і відповідальності;
- сформована система стабільних психологічних зв’язків, заснована на взаємній повазі і довірі;
- наявність органів самоврядування або лідерства, здатних забезпечити координацію дій;
- ціннісно-смислова єдність при збереженні індивідуальних відмінностей між членами;
- рефлексивність: здатність групи усвідомлювати й регулювати власні процеси взаємодії.

Варто розмежувати команду і суміжні соціальні утворення, що нерідко ототожнюються з ним у побутовому вжитку. Натовп характеризується дифузністю і короткочасністю: у ньому відсутня структура і стабільне лідерство, а індивідуальність розчиняється у груповому збудженні. Проста соціальна група (асоціація) може мати формальну структуру, проте без розвиненої системи цінностей і глибокої взаємозалежності між членами. Корпорація консолідується навколо вузькогрупових інтересів, нерідко за рахунок інших груп, без зв'язку з більш широким соціальним контекстом. Команда у психологічному сенсі займає вершину цієї ієрархії, поєднуючи зовнішню (функціональну) і внутрішню (ціннісну) інтеграцію. Порівняльну характеристику різних форм соціальних об'єднань наведено в табл. 1.1.

Таблиця 1.1 - Порівняльна характеристика форм соціальних об'єднань

Характеристика	**Натовп**	**Проста група**	**Корпорація**	**Команда**
Організаційна оформленість	Відсутня	Формальна	Формальна	Формальна + неформальна
Спільна мета	Ситуативна	Часткова	Групова	Суспільно значуща
Ціннісна єдність	Відсутня	Слабка	Корпоративна	Розвинена
Психологічні зв'язки	Дифузні	Слабкі	Групові	Глибокі, стабільні
Тривалість існування	Короткочасний	Різна	Стабільна	Стабільна
Рівень розвитку	Дифузний	Асоціація	Корпорація	Вищий рівень

Примітка: складено автором на основі [6].

Аналіз даних, наведених у таблиці 1.1, підтверджує, що команда відрізняється від інших форм не кількісними, а якісними характеристиками: рівнем ціннісно-смислової інтеграції і характером психологічних зв'язків між членами. Саме спільність цілей у їх суспільному вимірі та взаємна

особистісна значущість виводять команду за межі простої функціональної групи.

Значний внесок у дослідження зробили й інші зарубіжні дослідники, такі як Д. Гоулман [53], Е. Едмондсон [52], Р. Хекман [54], П. Свіней [58] та ін. Так, Е. Едмондсон ввів у науковий обіг поняття «психологічної безпеки», яке стало ключовим у розумінні ефективності команд у сучасних організаційних дослідженнях. Психологічна безпека визначається як стан, за якого члени команди впевнено висловлюють свої думки, питання, сумніви чи помилки, не стикаючись з негативними наслідками для свого соціального статусу, репутації чи кар'єри. Він довів, що наявність психологічної безпеки безпосередньо пов'язана з ефективністю команди, її здатністю навчатися, впроваджувати інновації та адаптуватися у складних або невизначених умовах. У його дослідженні наголошується, що традиційні показники компетентності чи експертизи не забезпечують успіху команди, якщо члени не почуваються безпечно у відкритому обговоренні проблем, помилок та нових ідей. Психологічна безпека створює умови для командного навчання, де помилки стають джерелом знань, а не причиною для соціального покарання. На його думку, психологічна безпека розвивається через поведінкові практики керівника та взаємодію членів команди, включаючи заохочення до висловлення думок, активне слухання, уникнення використання страху покарання як інструменту управління та конструктивне реагування на помилки. Ця концепція дозволяє пояснити, чому деякі команди демонструють високу продуктивність та інноваційність, тоді як інші, з подібними ресурсами та досвідом, працюють набагато гірше [57, 355].

П. Свіней розглядав організаційну культуру як сукупність основних припущень, цінностей та артефактів, що визначають поведінку членів команди та впливають на спосіб їхньої взаємодії. Він виділив три рівні культури: артефакти (видимі прояви), заявлені цінності (свідомі принципи та норми) та основні припущення (глибокі, часто несвідомі переконання, що формують поведінку) [58, 202].

У контексті групової взаємодії вчений наголошував, що ефективність команди залежить не лише від індивідуальних характеристик її учасників, але й від того, наскільки їхня поведінка відповідає домінуючим культурним моделям організації. Він аналізує взаємодію всередині групи як процес, у якому культурні норми та цінності формують очікування, правила співпраці, стиль прийняття рішень та методи вирішення конфліктів. Автор також наголошував на динаміці культурних змін через взаємодію членів організації. Групові процеси підтримують або трансформують домінуючі припущення, а нові учасники вносять елементи нових культурних моделей. Його підхід дозволяє пояснити, чому одна й та сама команда може ефективно функціонувати в одній організаційній культурі та менш ефективно в іншій, навіть якщо склад учасників не змінився [58, 108].

Річард Хекман - провідний дослідник ефективності команди, чий підхід базується на чіткій науковій основі та зосереджений на емпіричних закономірностях функціонування групи. Вчений визначив ефективність команди як ефективність роботи, задоволеність членів групи та стабільність командної взаємодії з часом. Основна увага його досліджень зосереджена на структурних, процедурних та мотиваційних факторах, що визначають ефективність команди. Він наголошував, що не існує універсального складу команди, який би гарантував успіх; успіх залежить від поєднання трьох груп факторів: по-перше, структурні умови, тобто наявність необхідних ресурсів, відповідне завдання, чітко визначені цілі та ролі; по-друге, процедурні аспекти, такі як координація, комунікація, стратегічна угода та взаємодія; по-третє, мотиваційні характеристики членів команди, включаючи їх відданість командній меті, довіру, взаємну підтримку та готовність до співпраці. На його думку, ефективність команди визначається не просто сумою індивідуальних здібностей її членів, а специфічною взаємодією між структурою, процесами та мотиваційними факторами, що створює синергію. Він також наголосив на важливості організаційного контексту, який може сприяти або обмежувати розвиток потенціалу команди [47, 69].

Модель Р. Хекмана дозволяє науково прогнозувати ефективність групи, аналізуючи ступінь, до якої умови праці, організаційна структура та поведінкові процеси сприяють або перешкоджають досягненню цілей. Вона широко використовується в дослідженнях, що поєднують психологію праці, організаційну поведінку та управління командою [54, 275].

На відміну від попередніх досліджень, Д. Гоулман продемонстрував важливість емоційного інтелекту в командній роботі [53, 61]. На його думку, емоційний інтелект – це здатність людини усвідомлювати власні та чужі емоції, регулювати їх та використовувати для керування своїм мисленням і поведінкою в соціальному та професійному контекстах. Він показав, що в команді високий рівень емоційного інтелекту членів корелює зі здатністю ефективно спілкуватися, керувати конфліктами, приймати колективні рішення та підтримувати психологічну безпеку. Він наголосив, що навіть технічно компетентна команда може демонструвати низьку ефективність, якщо члени не здатні усвідомлювати власні емоційні реакції, розпізнавати емоційні стани своїх колег та належним чином реагувати на них. Слід зазначити, що дослідження автора підкреслює зв'язок між емоційним інтелектом та лідерством у команді: лідери з високим емоційним інтелектом здатні будувати довіру, заохочувати участь членів команди, сприяти відкритому обміну інформацією та підтримувати баланс між виконанням завдань та міжособистісними стосунками. Емоційний інтелект впливає на мотивацію, відданість та адаптивність членів групи, що робить його важливим фактором, що визначає продуктивність команди [53, 78].

В умовах сучасної організаційної практики, особливо у контексті тривалої соціальної напруженості, спричиненої повномасштабною збройною агресією проти України, набуває нового виміру питання про психологічну зрілість команди. Л. М. Карамушка наголошує, що в умовах війни населення України живе і працює в умовах невизначеності, хронічного стресу та постійної загрози для фізичного та психічного здоров’я, що кардинально змінює характер міжособистісної взаємодії в трудових колективах [14, 127].

За таких обставин психологічно зріла команда демонструє здатність до самоорганізації, взаємопідтримки та спільного подолання труднощів – якості, що набувають критичного значення тоді, коли зовнішній контекст загрожує соціальним зв’язкам і груповій ідентичності.

Для позначення здатності команди зберігати функціональність і відновлюватися після дестабілізуючих впливів у сучасній психологічній науці активно застосовується поняття резилієнтності (від англ. resilience). На відміну від простої стресостійкості, резилієнтність передбачає не просто «витримати», а вийти з кризи з новими компетентностями і більш міцною внутрішньою структурою.

Бондаренко І. С підкреслює, що особистісна ресурсність як здатність до саморегуляції набуває вирішального значення в умовах хронічного стресу і невизначеності [6, 201]. Цей принцип однаковою мірою стосується і колективного рівня: резилієнтна команда здатна перетворювати кризу на чинник розвитку.

Командна робота, таким чином, є складним, багаторівневим психологічним явищем, що передбачає взаємодію індивідуальних та групових процесів. Її ефективність визначається рівнем розвитку комунікації, довіри, згуртованості та адаптивності до змін.

Наш подальший аналіз дозволяє розглядати командну роботу як систему, що функціонує на кількох рівнях: індивідуальному, міжособистісному та груповому. На індивідуальному рівні важливими є особистісні характеристики учасників, такі як мотивація, емоційна стабільність та професійні компетенції [21, 145]. На міжособистісному рівні визначальними є якість взаємодії, стиль спілкування та рівень довіри. На груповому рівні важливими є структура команди, розподіл ролей та існування спільних норм і цінностей.

У сучасній психології особлива увага приділяється ролям, що відіграються в команді. Згідно з концепцією Р. Белбіна, ефективна команда повинна включати різні, взаємодоповнюючі ролі, зокрема ролі координатора,

ініціатора, виконавця, аналітика та інших [49, 78]. Різноманітність ролей допомагає підвищити ефективність командної діяльності.

Управління конфліктами в команді також є важливим аспектом. Конфлікти можуть бути як деструктивними, так і конструктивними. За умови ефективного управління вони сприяють розвитку команди та кращому прийняттю рішень. Стресостійкість дозволяє їй підтримувати ефективність своєї діяльності навіть за умов високого стресу. Команди з високою стресостійкістю здатні швидше адаптуватися до змін та ефективно діяти в кризових ситуаціях.

Таким чином, у психології поняття та сутність командної роботи розкриваються через систему взаємопов'язаних характеристик та процесів, що забезпечують ефективність спільної діяльності. У сучасних умовах значення цих характеристик значно зростає, що зумовлює необхідність подальших досліджень у цій галузі.

1.2. Психологічні механізми взаємодії у команді

Взаємодія в команді не зводиться до простого обміну інформацією чи координації дій – вона являє собою складний психологічний процес, у якому одночасно діють численні регулятивні механізми. Розуміння природи цих механізмів має принципове значення для пояснення того, яким чином команда функціонує як єдина психологічна система, здатна до адаптації та збереження внутрішньої цілісності в умовах зовнішніх і внутрішніх викликів.

Науковий напрям «групова динаміка», заснований К. Левіним у 1945 р. в Массачусетському технологічному інституті, визначив групу як динамічне ціле, де ціле домінує над частинами. Це означає, що групу не можна розглядати як просту суму індивідів, оскільки вона якісно змінює поведінку кожного з них. Ззовні легше впливати на групу загалом, ніж на поведінку окремих індивідів, бо за таких умов кожен індивід визнає ці зміни. Групова динаміка охоплює сукупність внутрішньогрупових соціально-психологічних

процесів і явищ, що характеризують весь цикл життєдіяльності групи – формування, функціонування, розвиток, стагнацію і розпад [2, 134].

Механізми групової динаміки забезпечують збалансованість між силами розвитку і стабілізації команди. Серед основних психологічних механізмів взаємодії доцільно виділити такі групи:

- нормативна регуляція – групові норми як продукт соціальної взаємодії, що задають стандарти поведінки і забезпечують внутрішньогрупову стабільність;

- лідерство – суто груповий феномен, що регулює організацію колективних дій і вирішення проблем;

- референтність – орієнтація на авторитетних членів або підгрупи як стандарт для порівняння і самооцінки;

- психологічна безпека – спільне переконання про можливість міжособистісного ризику без загрози для статусу чи кар'єри;

- групова згуртованість – ступінь взаємної атракції між членами і спільність ціннісних орієнтацій;

- соціально-психологічний клімат – відносно стабільний емоційний тон колективних стосунків.

Механізм нормативної регуляції є одним із найфундаментальніших. Групові норми не лише уніфікують поведінку членів, а й регулюють внутрішньогрупові відмінності, забезпечуючи індивідам орієнтири в навколишньому середовищі. Норма є продуктом соціальної взаємодії: вона виникає в процесі групового життя і набуває обов'язкового характеру лише для тих ситуацій і ролей, де вона значуща для більшості. Варто підкреслити, що система норм забезпечує не лише однорідність поведінки, а й регулює допустиму варіативність. Порушення нормативних очікувань викликає груповий тиск і санкції, що утримує команду від надмірного відхилення від прийнятих стандартів.

Феномен лідерства в команді посідає особливе місце, оскільки є суто груповим і не може бути реалізований поза групою. Лідер виникає внаслідок

взаємодії членів команди і виконує функції організації групи, регулювання відносин і прийняття рішень. В умовах кризових ситуацій роль лідера якісно змінюється: від координатора до психологічного стабілізатора, здатного утримати групу від дезінтеграції. Практика управлінської діяльності в умовах воєнного стану підтвердила, що лідери, які поєднують директивний і підтримуючий стилі, демонструють вищу ефективність у збереженні командної згуртованості [8, 145].

Концепція психологічної безпеки, запропонована В. Каном у 1990 р. і операціоналізована А. Едмондсон у наступні десятиліття, є одним із найвагоміших теоретичних внесків в організаційну психологію останніх років. Під психологічною безпекою розуміють спільне переконання членів команди про те, що вони можуть виявляти себе без страху негативних наслідків для самооцінки, статусу чи кар'єри. С. Кім, Г. Лі [55] та Вест М.А. [60] показали, що командна психологічна безпека безпосередньо впливає на навчальну поведінку та колективну ефективність через механізм командної самоефективності: члени команди, що почуваються в безпеці, схильні ризикувати, виявляти помилки і залучатися до спільного навчання. Така команда набуває адаптивних переваг перед групами з культурою приховування помилок.

Розвиваючи це положення, слід підкреслити, що психологічна безпека є не просто комфортним емоційним тлом спільної роботи, а специфічним соціально-психологічним режимом функціонування команди, за якого відкритість, визнання помилок і висловлення сумнівів не караються символічно чи організаційно. У праці В. Кана 1990 року психологічні умови залученості пов'язувалися з відчуттям безпеки, за якого працівник може виявляти себе без страху негативних наслідків для образу «Я», статусу чи кар'єрного становища. Надалі А. Едмондсон [52] перевела це розуміння на рівень команди і визначила психологічну безпеку як спільне переконання її членів у тому, що команда є безпечним середовищем для міжособистісного ризику.

Принципове значення такого підходу полягає в тому, що психологічна безпека не ототожнюється з безконфліктністю, поблажливістю чи зниженням вимогливості. Ідеться не про уникнення складних розмов, а про створення умов, у яких проблеми можуть бути озвучені до того, як вони набудуть критичного характеру. Саме тому в командах із високим рівнем психологічної безпеки помилка частіше постає не як підстава для стигматизації, а як матеріал для спільного аналізу, корекції дій і навчання. Така логіка безпосередньо узгоджується з класичною моделлю Едмондсон, де психологічна безпека розглядається як передумова навчальної поведінки команди [52, 117].

У цьому контексті особливо вагомими є результати С. Кім, Г. Лі [55] та Вест М.А. [60], які емпірично показали, що психологічна безпека впливає на командну результативність не ізольовано, а через посередництво навчальної поведінки та самоефективності. Їхнє дослідження засвідчило, що безпечне командне середовище стимулює обмін інформацією, звернення по допомогу, обговорення помилок, експериментування та інші форми спільного навчання, а вже через них посилюється віра команди у власну здатність ефективно діяти.

Звідси випливає, що психологічна безпека має виразний адаптаційний потенціал. У ситуації невизначеності команда не може покладатися лише на жорсткі інструкції, оскільки нові обставини часто виникають швидше, ніж з’являються формалізовані рішення. За таких умов перевагу отримують ті групи, у яких члени не бояться визнати обмеженість власного знання, поставити уточнювальне запитання, вказати на ризик або запропонувати альтернативний спосіб дії. Відсутність страху перед таким міжособистісним ризиком істотно підвищує якість колективного реагування на нестандартні ситуації [22, 276].

Не менш суттєвою є роль психологічної безпеки у формуванні культури помилки. У групах із низьким її рівнем помилка найчастіше сприймається як особистий провал, що слід приховати або мінімізувати в

публічному обговоренні. Натомість у психологічно безпечних командах вона частіше стає предметом спільної рефлексії, завдяки чому помилкові дії не лише виправляються, а й трансформуються в колективне знання. У такому сенсі адаптивна перевага безпечної команди полягає не в тому, що він помиляється менше, а в тому, що він швидше вчиться на виявлених збоях і тому ефективніше запобігає їх повторенню [6, 165].

Психологічна безпека також прямо пов’язана з командною самоефективністю, тобто зі спільною впевненістю групи у власній здатності досягати необхідних результатів. Саме цей механізм пояснює, чому безпечне середовище не просто робить взаємодію «приємнішою», а реально підсилює функціональність команди. Якщо члени команди мають досвід того, що їхні ідеї можуть бути почуті, сумніви – обговорені, а помилки – скориговані без приниження, формується стійке відчуття керованості спільної діяльності. У результаті команда демонструє вищу готовність діяти в умовах складності, а не уникати їх [4, 122].

Для освітнього середовища ця закономірність є особливо значущою. Освітній персонал у кризових умовах постійно стикається з потребою швидко узгоджувати рішення, змінювати формати роботи, реагувати на безпекові виклики та підтримувати емоційну стабільність учасників освітнього процесу. Якщо у команді домінує культура замовчування труднощів, адміністративного страху або символічного покарання за ініціативу, команда втрачає здатність до колективного навчання саме в той момент, коли воно є найбільш потрібним. Натомість психологічно безпечне середовище дозволяє трансформувати непередбачуваність у простір спільного пошуку рішень [11, 195].

У ширшому організаційно-психологічному вимірі психологічна безпека може розглядатися як основа розвитку довіри, координації та відповідального професійного діалогу. Її значення полягає в тому, що вона легітимує голос кожного члена команди як потенційно цінний для спільної справи. Саме тому за наявності такого клімату працівники частіше не лише

виявляють проблеми, а й беруть участь у їх подоланні, не перекладаючи відповідальність на інших. Таким чином, психологічна безпека перетворюється на структурну передумову колективної суб'єктності та спільної дієздатності [15, 118].

Отже, теза про адаптивні переваги команд із культурою відкритості над групами з культурою приховування помилок має достатнє теоретичне й емпіричне підґрунтя. Психологічна безпека створює умови, за яких навчання, командна самоефективність і результативність виявляються взаємопов'язаними ланками одного процесу. У кризових соціальних обставинах вона стає не факультативною характеристикою «сприятливого клімату», а критично важливим ресурсом, що підтримує здатність команди до самокорекції, професійного розвитку та збереження ефективності в умовах невизначеності.

О. В. Савчин [34] у своєму дослідженні встановили, що психологічна гнучкість персоналу – тісно пов'язана зі згуртованістю і взаємною підтримкою у команді – є значущим чинником психологічного благополуччя організації в умовах соціальної напруженості [34, 215]. Цей висновок підкреслює взаємообумовленість індивідуальних і групових характеристик: організаційна стійкість виконує функцію буфера між соціально-економічними умовами та суб'єктивним благополуччям персоналу.

Порушення нормального балансу між психологічними механізмами призводить до так званих «групових патологій» – деструктивних феноменів, що знижують ефективність команди. Серед них особливу увагу привертає групове мислення (надмірна конформність, що пригнічує критичне судження), ефект Рінгельмана (зниження індивідуальних зусиль у групі), соціальна лінь та поляризація. Профілактика цих явищ вимагає усвідомленого управління груповими процесами, підтримки здорового соціально-психологічного клімату і, насамперед, забезпечення умов психологічної безпеки, за яких члени команди не бояться виявляти помилки і висловлювати незгоду.

Ідіосинкразійний кредит лідера є механізмом, що забезпечує оновлення групових норм. Члени команди з вищим статусом і авторитетом отримують своєрідний «кредит довіри», який дозволяє їм ситуативно відхилятися від групових норм без репресивної реакції. Якщо відхилення виявляється продуктивним, норма поступово трансформується. Саме через цей механізм зрілі команди здатні оновлюватися зсередини, не чекаючи зовнішнього примусу [4, 124].

Отже, психологічні механізми взаємодії у команді утворюють динамічну систему взаємозалежних регуляторів, де збалансованість між силами розвитку і стабілізації є запорукою ефективного функціонування. Розуміння цих механізмів стає критично важливим при аналізі поведінки команди в умовах стресу і невизначеності, що є предметом наступного підрозділу.

1.3. Особливості командної взаємодії в умовах воєнного стану

В умовах повномасштабної збройної агресії проти України чинники стресу і невизначеності набули особливо гострого характеру. Л. М. Карамушка фіксує, що організаційна психологія зіткнулась із потребою розробки нових технологій підтримки персоналу, оскільки традиційні підходи були розраховані на контексти, де стрес є переважно ситуативним, а не хронічним [14, 112]. Хронічний стрес кардинально відрізняється від гострого: він поступово виснажує адаптаційні резерви не лише окремих осіб, а й цілих колективів, поступово підточуючи їхній соціальний капітал.

Для розуміння механізмів впливу стресу на команду принципове значення має теорія «ефекту ригідності під загрозою» (Б. М. Стоу, 1980). Відповідно до неї, в умовах сприйнятої загрози організації та групи схильні обмежувати потік інформації, централізувати контроль і повертатися до звичних способів дії, відмовляючись від інновацій. Одним із негативних наслідків цього ефекту є підрив групової згуртованості: команда може

трансформуватись із злагодженої команди у сукупність індивідів, зосереджених на власному виживанні. Саме тому в умовах кризи лідерам необхідно свідомо протидіяти тенденції до надцентралізації і збереження лише «звичного», цілеспрямовано підтримуючи відкриту комунікацію і ціннісну єдність.

Дослідження А. С. Едмондсон (2024) продемонструвало, що психологічна безпека є «стійким ресурсом» навіть у найнапруженіші кризові періоди [52, 110]. Зокрема, збільшення психологічної безпеки на одне стандартне відхилення знижувало рівень вигорання на 0,72 бали і підвищувало готовність залишатися в організації на 0,63 бали протягом кризи. Ці дані переконливо свідчать: психологічна безпека є не «розкішшю мирного часу», а фундаментальним антикризовим ресурсом для збереження ефективності команди.

Вплив стресу і загрози на групову динаміку проявляється водночас у чотирьох взаємопов’язаних вимірах, які схематично відображено на рис. 1.1.

На когнітивному рівні стрес звужує «тунель уваги» й обмежує здатність групи до інноваційного мислення: члени команди починають орієнтуватися на перевірені шаблони, уникаючи ризиків. На емоційному рівні стрес породжує зростання тривоги, страх втрати безпеки або статусу; в окремих випадках – навпаки – мобілізаційні реакції, зміцнення групової ідентичності («ефект згуртування перед загрозою»). На комунікативному рівні під впливом стресу взаємодія може або ущільнюватись (взаємна підтримка, консолідація), або деградувати через страх помилки і відкидання. На поведінковому рівні відбувається реорганізація ролей і стратегій – але не завжди в бік підвищення ефективності.

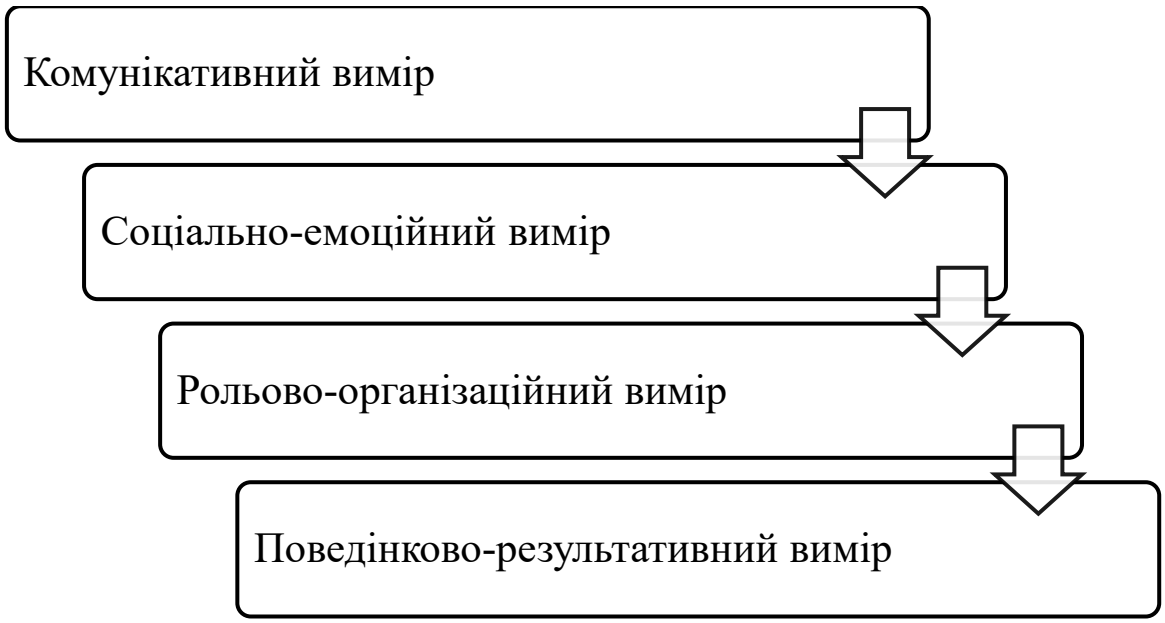

Рисунок 1.1 - Виміри впливу стресу і загрози на групову динаміку команди

Джерело: сформовано автором на основі аналізу наукових джерел [7-12]

Відповідно до рисунку 1.1, стрес і загроза трансформують групові процеси у чотирьох взаємопов'язаних вимірах.

Ключовим регулятором реакції на стрес є психологічна безпека. У колективах з низьким її рівнем члени під впливом стресу схильні приховувати помилки, уникати ініціативи і замовчувати проблеми, що різко знижує адаптивний потенціал групи. Дослідження С. Кіма та ін. підтвердило, що командна психологічна безпека активізує механізм командного навчання, що навіть за стресових умов дозволяє зберігати здатність до рефлексії і розвитку [55, 31].

Для систематизації знань про вплив стресу і невизначеності на ефективність команди зведемо основні закономірності в табл. 1.2.

Таблиця 1.2 - Вплив рівня стресу і невизначеності на основні групові процеси

Рівень стресу	Когнітивні процеси	Комунікація	Згуртованість	Ефективність
Низький (еустрес)	Підвищена концентрація уваги	Відкрита, активна	Зростає	Підвищується

Продовження таблиці 1.2

Помірний	Фокусоване, системне мислення	Структурована, чітка	Стабільна	Оптимальна
Підвищений	Звуження «тунелю уваги»	Обмежена, конкурентна	Ситуативна	Знижується
Хронічний	Виснаження когнітивних ресурсів	Деградує, замовчування	Руйнується	Різко падає
Кризова невизначеність	Порушення прийняття рішень	Дезорганізація, ізоляція	Фрагментація	Критична

Примітка: складено автором на основі [6; 7; 9].

Аналіз даних таблиці 1.2 дає змогу зробити висновок, що вплив стресу і невизначеності на ефективність команди не є лінійним. При помірному стресі спостерігається мобілізація ресурсів і можливе посилення групової згуртованості, тоді як при хронічному або надмірному стресі настає виснаження, дезінтеграція і різке падіння ефективності. Кризова невизначеність як найбільш деструктивний стан призводить до фрагментації команди і порушення базових комунікативних зв’язків. Подолання цих тенденцій потребує цілеспрямованих психологічних інтервенцій на організаційному рівні.

Концепція організаційної резилієнтності, розроблена у зарубіжній науці і активно адаптована до українського контексту дослідниками Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України, пропонує системний підхід до підвищення стійкості колективів. Л. М. Карамушка окреслює, що психічне здоров’я персоналу організацій в умовах війни включає здатність справлятися з повсякденними стресами, налагоджувати стосунки з людьми та ефективно здійснювати професійну діяльність [14, 55]. Водночас резилієнтність команди передбачає, що ці здатності набуваються і підтримуються спільно – через взаємну підтримку, відкриту комунікацію і спільне осмислення досвіду. Сам факт фіксації такого зв’язку дає підстави

розглядати толерантність до невизначеності не лише як окрему психологічну характеристику працівника, а як інтегральну властивість професійної спільноти, яка визначає здатність зберігати функціональність у кризових умовах. Дані про відповідну працю Титаренко Т. М [38] та Ломов Б. Ф. [22] відображені в наукових бібліографічних ресурсах і вторинних оглядах, де вона подається саме в контексті зв’язку між толерантністю до невизначеності та психологічним здоров’ям освітнього персоналу під час війни.

У такому ракурсі невизначеність постає не просто як зовнішній стресогенний чинник, а як специфічне середовище професійного існування, до якого команда або адаптується, або втрачає внутрішню узгодженість. Якщо освітня організація не виробляє спільних механізмів витримування нестабільності, кожна нова зміна сприймається персоналом як додаткове порушення порядку, що посилює тривожність, виснаження та фрагментацію професійної взаємодії. Натомість за наявності достатнього рівня толерантності до невизначеності команди здатний не руйнуватися під тиском нестабільності, а перетворювати її на режим гнучкого функціонування.

Особливість колективного виміру цього феномена полягає в тому, що він не зводиться до простої суми індивідуальних рис окремих працівників. Навіть якщо частина членів групи має достатньо високий рівень особистісної стійкості, деструктивний емоційний фон, недовіра, інформаційний хаос або постійні міжособистісні напруження можуть нівелювати потенціал такої стійкості. Звідси випливає, що групова толерантність до невизначеності формується через сталі соціально-психологічні механізми взаємопідтримки, спільного осмислення ризиків і колективного прийняття тимчасової неповноти інформації [15, 109].

Умови воєнного часу особливо загострюють значення такого ресурсу, оскільки освітній персонал працює в ситуації, де неможливо забезпечити передбачуваність ані щодо безпекових умов, ані щодо організації навчального процесу, ані щодо навантаження, термінів, технічної доступності чи емоційного стану учасників освітньої взаємодії. У таких

обставинах професійна ефективність дедалі більше залежить не від жорсткої стабільності процедур, а від здатності команди витримувати розмитість планування, оперативно переглядати рішення та зберігати координацію в ситуації змінних обмежень.

Важливо й те, що толерантність у команді до невизначеності виконує нормативно-регулятивну функцію. У згуртованому середовищі поступово формується спільне уявлення про те, що невизначеність не завжди є ознакою провалу управління або професійної некомпетентності, а часто виступає об'єктивною характеристикою кризового контексту. Саме таке переосмислення дозволяє зменшити деструктивне почуття провини, взаємні претензії та потребу в пошуку «винних» за відсутності чітких відповідей. Команда, яка визнає допустимість тимчасової невизначеності, зазвичай легше переходить від емоційної реакції до спільного пошуку робочих рішень.

Не менш суттєвим є комунікативний аспект. Високий рівень групової толерантності до невизначеності підтримується там, де адміністрація й працівники не імітують повну визначеність, а практикують чесну, регулярну та достатньо прозору комунікацію щодо реального стану справ. За таких умов знижується ймовірність чуток, катастрофізації та неконтрольованих інтерпретацій подій. Отже, толерантність до невизначеності формується не лише через індивідуальне саморегулювання, а й через якість інституційної комунікації, яка робить непевність психологічно переносимою [18, 145].

У команді цей ресурс також тісно пов'язаний із довірою. Якщо працівники переконані, що в разі помилки, раптової зміни умов або необхідності термінового перегляду планів вони не залишаться наодинці з проблемою, рівень деструктивного переживання невизначеності зменшується. Довіра тут виконує компенсаторну функцію: вона частково заміщує відсутність повної прогнозованості. Саме тому колективи з вищим рівнем взаємної підтримки здатні довше зберігати психологічну витривалість навіть у ситуації затяжної нестабільності.

Показово, що толерантність до невизначеності в освітньому середовищі має ще й професійно-етичний вимір. Педагогічна діяльність у кризових умовах вимагає не тільки передавання знань, а й підтримання для здобувачів освіти відчуття структурованості світу. Це означає, що вчитель, викладач або інший представник освітнього персоналу фактично стає посередником між хаотичним зовнішнім середовищем і потребою учнів чи студентів у психологічній опорі. Якщо сама команда не виробляє здатності витримувати невизначеність, вона не може повноцінно виконати стабілізувальну функцію щодо тих, кого навчає й супроводжує.

У практичному плані це означає, що підтримка психологічного здоров’я освітнього персоналу не може обмежуватися індивідуальними консультаціями або окремими тренінгами зі стресостійкості. Необхідною стає робота з самим соціально-психологічним середовищем команди: розвитком культури взаємопідтримки, нормалізацією обговорення труднощів, формуванням спільних алгоритмів реагування на нестандартні обставини, розподілом відповідальності без надмірної персоналізації ризику. Саме за таких умов толерантність до невизначеності переходить із рівня абстрактної характеристики в реальний ресурс колективного функціонування [24, 132].

Таким чином, аналіз впливу стресу, загрози та невизначеності на групову динаміку виявляє суперечливий, але керований характер цього впливу. Деструктивні наслідки не є неминучими, а значною мірою детермінованими наявністю або відсутністю психологічних ресурсів: лідерської підтримки, психологічної безпеки, толерантності до невизначеності і резилієнтності на рівні як окремих членів, так і команди в цілому. Виявлені закономірності окреслюють теоретичну рамку для аналітичного дослідження, що здійснюватиметься у другому розділі. Наведені теоретичні засади забезпечують методологічну основу для аналітичного дослідження ефективності роботи конкретної команди в умовах стресу та невизначеності, що здійснюється у другому розділі.

РОЗДІЛ 2
ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ КОМАНДНОЇ РОБОТИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

2.1. Організація та методика дослідження

Вирішення започаткованої проблеми вивчення психологічних характеристик командної роботи передбачало проведення емпіричного дослідження, яке включало такі етапи:

– теоретико-змістовний (розробка програми емпіричного дослідження),

– діагностично-діяльнісний (проведення емпіричного дослідження),

– аналітико-оцінювальний (аналіз отриманих даних та математична обробка).

При цьому організація та проведення емпіричного дослідження психологічних характеристик командної роботи включало:

1) постановку мети дослідження, яка пов'язана з визначенням психологічних характеристик командної роботи;

2) теоретичний аналіз наукової літератури - визначення основних концепцій та підходів до питань, пов'язаних з вивченням психологічних характеристик командної роботи;

3) постановку гіпотези, яка підлягає перевірці при дослідженні психологічних характеристик командної роботи;

4) вибір методів вивчення психологічних характеристик командної роботи;

5) розробку інструментарію для вивчення психологічних характеристик командної роботи (анкети, опитувальники, тести тощо);

6) формування вибірки - відбір респондентів для вивчення психологічних характеристик командної роботи;

7) діагностику необхідних даних;

8) аналіз та обробку даних;

9) інтерпретацію результатів вивчення психологічних характеристик командної роботи.

Для дослідження психологічних особливостей командної роботи була обрана компанія «Епіцентр К», супермаркет якої розташований за адресою: м. Запоріжжя, вул. Запорізька, 1В. Вибірка сформована з 50 респондентів, які безпосередньо залучені до діяльності цієї компанії. До вибірки увійшли співробітники різного професійного профілю: адміністратор, продавець-касир, заступник, керуючий, комірник, вантажник, оператор 1С.

Всі респонденти мають досвід командної роботи протягом останніх 12 місяців та беруть участь у виконанні спільної діяльності компанії. Вік учасників варіюється від 22 до 40 років, що відображає типовий демографічний склад працівників компанії «Епіцентр К».

Респонденти добровільно погодилися взяти участь у дослідженні та заповнити психодіагностичні інструменти: шкалу локуса контролю Дж. Роттера, метод вимірювання соціального інтелекту Гільфорда, тест емоційного інтелекту Н. Холлата, метод BigFive (NEO-FFI).

Водночас, відсутність поділу на підгрупи дозволяє отримати узагальнений портрет учасників без акцентування уваги на окремих професійних категоріях, що відповідає меті дослідження – оцінити загальні психологічні характеристики командної взаємодії в компанії «Епіцентр К». Тому, після визначення етапів дослідження, розпочався опис методів та прийомів, що використовуються при вивченні психологічних характеристик командної роботи.

Для вивчення психологічних характеристик командної роботи в компанії «Епіцентр К» доцільно деталізувати вибірку за основними демографічними та соціальними критеріями, які представлені в таблиці 2.1.

Обрана вибірка забезпечує достатню кількість спостережень для статистичного аналізу та формулювання висновків щодо психологічних характеристик командної роботи в компанії.

Таблиця 2.1 - Характеристика вибірки дослідження психологічних особливостей командної роботи

Критерій	Категорія	Кількість (осіб)	%
Стать	Чоловіки	35	70%
	Жінки	15	30%
Вік	22–25 років	10	20%
	26–30 років	20	40%
	31–35 років	12	24%
	36–40 років	8	16%
Освіта	Середня освіта	40	80%
	Вища (бакалавр, спеціаліст)	10	20%
Сімейний стан	Неодружені/незаміжні	28	56%
	Одружені/заміжні	20	40%
	Розлучені	2	4%
Досвід роботи	0–2 роки	12	24%
	3–5 років	18	36%
	6–10 років	15	30%
	Більше 10 років	5	10%

Примітка: сформовано автором на основі емпіричних досліджень

Як видно з таблиці 2.1., така структура вибірки дозволяє отримати повне уявлення про соціально-демографічний та професійний склад учасників дослідження, що дає змогу проаналізувати зв'язок між психологічними характеристиками та віком, досвідом, освітою та сімейним станом.

Для вивчення психологічних характеристик командної роботи було обрано чотири методики, що дозволяють комплексно оцінити індивідуальні характеристики, що визначають ефективність командної взаємодії.

1. Шкала локуса контролю Джуліана Роттера була обрана для визначення ступеня, до якого члени команди схильні розглядати результати своєї діяльності як наслідок власних зусиль або зовнішніх обставин. Локус контролю впливає на мотивацію, відповідальність та активність у команді,

тому його оцінка підходить для аналізу психологічних механізмів взаємодії. Шкала локуса контролю Дж. Роттера є одним з найвідоміших психодіагностичних інструментів, спрямованих на вивчення індивідуальних відмінностей у сприйнятті детермінації життєвих подій.

Методика «Локус контролю» україномовна адаптація та модифікація О.Г. Ксенофонтової є однією з найбільш поширених версій модифікацій Шкали локус контролю (Locus of Control Scale) Джуліана Роттера

Поняття «локус контролю» позначає суб'єктивне сприйняття людиною того, де знаходиться джерело контролю над подіями її життя: у власних зусиллях та діях (внутрішній локус) або в зовнішніх факторах, наприклад, у випадку, інших людях або обставинах (зовнішній локус).

Шкала була розроблена в 1966 році в рамках теорії соціального навчання Роттера, згідно з якою поведінка індивіда визначається очікуваннями щодо підкріплення та його суб'єктивною цінністю. Якщо індивід постійно відчуває, що підкріплення є результатом його власних дій, то формується внутрішній локус контролю. Якщо досвід показує, що результати залежать від зовнішніх сил, то формується зовнішній локус.

Метод являє собою анкету, що складається з 29 пар тверджень, з яких респондент вибирає ті, що найбільше відповідають його переконанням. На основі результатів відповідей розраховується показник, що відображає домінування внутрішньої чи зовнішньої орієнтації. Важливо, щоб шкала не передбачала дихотомічного розподілу, а трактувала локус контролю як континуум.

Застосовність шкали локуса контролю Дж. Роттера у вивченні психологічних характеристик командної роботи зумовлена тим, що локус контролю безпосередньо впливає на моделі поведінки, взаємодію між членами групи та ефективність виконання спільних завдань. Особи з внутрішнім локусом контролю зазвичай беруть на себе більшу відповідальність за результати своєї діяльності, схильні проявляти ініціативу, активно пропонувати ідеї та шукати рішення проблем. У командному

середовищі вони здатні виступати в ролі неформальних лідерів, підтримувати трудову мотивацію групи та швидше адаптуватися до змін у процесі діяльності. Особи з зовнішнім локусом контролю частіше покладаються на інших членів команди, уникають відповідальності за кінцевий результат та пояснюють успіх чи невдачу впливом зовнішніх обставин. Водночас їхня орієнтація на зовнішні фактори може сприяти дотриманню заданих правил та інструкцій, що також важливо для підтримки групової дисципліни.

Дослідження локусу контролю в контексті командної роботи дозволяє виявити індивідуально-психологічні відмінності, які впливають на розподіл ролей у групі, стиль спілкування, ступінь відповідальності за колективні результати та рівень конфлікту. Це створює основу для ефективнішого формування команди, підвищення її згуртованості та продуктивності, а також прогнозування потенційних труднощів у міжособистісній взаємодії.

2. Метод вимірювання соціального інтелекту Гілфорда дозволяє визначити, наскільки людина здатна розпізнавати емоції, потреби та наміри інших, а також адаптувати свою поведінку до соціальних контекстів. Соціальний інтелект має вирішальне значення для ефективної комунікації та взаєморозуміння в команді, що робить застосування методу доцільним. Адаптована для вивчення креативності, зокрема серед курсантів та працівників правоохоронних органів України. Автор адаптації Вадим Барко, розробив українськомовний текст та ключі до цього тесту.

Джой Пол Гілфорд був одним із перших, хто систематично звернув увагу в середині XX століття на те, що інтелект не обмежується вербальними чи математичними здібностями, а також включає здатність ефективно функціонувати в соціальному середовищі. Він запропонував концепцію «соціального інтелекту» як відносно автономного блоку інтелектуальних здібностей, що дозволяє нам розуміти поведінку, мотивацію та емоції інших, а також правильно передбачати їхні дії. Методологія вимірювання соціального інтелекту, заснована на ідеях Гілфорда, базується на поєднанні різних операцій (наприклад, пізнання, пам'ять, мислення, оцінка) та

змістовних областей, що безпосередньо пов'язані із соціальними стимулами (люди, взаємодія, поведінка). У рамках його моделі соціальний інтелект включає кілька ключових компонентів: здатність розпізнавати емоційний стан інших.

Здатність розпізнавати емоційний стан інших людей є фундаментальним компонентом соціального інтелекту, який визначає здатність індивіда сприймати та правильно інтерпретувати емоційні сигнали, що надходять від інших. Це включає спостереження за мімікою, жестами, інтонацією, позою та іншими невербальними проявами, а також врахування контексту ситуації співрозмовника. На психологічному рівні ця здатність забезпечує емпатичне сприйняття іншого, дозволяє оцінити його внутрішній стан та передбачити можливі реакції.

Розпізнавання емоцій є критично важливим для ефективної взаємодії, оскільки помилки на цьому рівні можуть призвести до непорозумінь, конфліктів або неадекватних реакцій у соціальних ситуаціях. У методологічних підходах цей компонент зазвичай вимірюється за допомогою завдання, де випробуваний ідентифікує емоції на основі фотографій обличчя, відеокліпів або описів поведінкових ситуацій, що дозволяє об'єктивно виміряти точність сприйняття емоційних сигналів; інтерпретацію вербальних та невербальних проявів. Це включає не лише здатність сприймати емоції, але й правильно інтерпретувати їх значення в заданому соціальному контексті. Це включає аналіз тону голосу, мовленнєвих моделей, міміки та жестів у поєднанні з ситуативними підказками, що дозволяє визначити справжні наміри, ставлення або емоційний стан іншої людини. На цьому рівні соціальний інтелект проявляється у здатності розрізняти прямі та приховані сигнали, виявляти сарказм, приховане невдоволення або підтримку, що суттєво впливає на ефективність комунікації.

Методи оцінки цього компонента включають аналіз сценаріїв взаємодії, інтерпретацію діалогів та відеозаписів, де випробуваний повинен вказати емоційний або смисловий зміст поведінки співрозмовника; розуміння

взаємин у групі. Він відображає здатність індивіда бачити крізь структуру соціальної мережі, усвідомлювати ролі та статуси її учасників, а також визначати характер взаємодії між членами команди. Цей компонент включає здатність помічати альянси, конфлікти, лідерські позиції та взаємозалежності, що формують динаміку групи. Здатність усвідомлювати соціальні відносини дозволяє передбачати поведінку окремих членів групи та коригувати власну поведінку відповідно до колективних норм. У методах вимірювання цей аспект соціального інтелекту часто вимірюється за допомогою завдань, де випробуваний аналізує взаємодії у вигаданих або реальних групових сценаріях, визначає лідерів, рольові функції та потенційні точки конфлікту; прогнозує соціальні наслідки поведінки. Він включає здатність оцінювати можливі реакції інших та результати власних дій у соціальному середовищі. Він включає прогнозування того, як певні твердження, дії чи рішення можуть вплинути на емоційні стани, ставлення та поведінку інших учасників взаємодії. Ця здатність дозволяє приймати обґрунтовані рішення, уникати конфліктів та забезпечує більш ефективну взаємодію.

У практичних методах антиципація оцінюється за допомогою сценаріїв, де випробуваний визначає наслідки конкретних соціальних дій або обирає оптимальні поведінкові стратегії в змодельованих ситуаціях; шляхом вибору відповідної стратегії взаємодії. Це полягає у вмінні використовувати отриману інформацію про емоції, невербальні сигнали, структуру групи та очікувані наслідки з метою розвитку ефективної поведінки. Це включає адаптацію стилю спілкування, вибір способу вираження думок, регулювання емоцій та корекцію власної поведінки відповідно до соціального контексту.

Адекватність стратегії оцінюється її здатністю досягати бажаних соціальних результатів, мінімізуючи конфлікти та непорозуміння. У методологічних підходах цей компонент перевіряється за допомогою практичних завдань, де випробуваний повинен обрати оптимальний курс дій або план взаємодії в конкретних соціальних ситуаціях, демонструючи інтеграцію всіх попередніх компонентів соціального інтелекту.

Метод оцінки соціального інтелекту Гілфорда підходить для вивчення психологічних характеристик командної роботи, оскільки він безпосередньо спрямований на вимірювання когнітивних здібностей, що забезпечують ефективну соціальну взаємодію. Командна робота неможлива без здатності розуміти інших, правильно інтерпретувати їхні емоції, мотиви та поведінкові прояви. Саме це становить зміст соціального інтелекту. Високі показники за методом Гілфорда свідчать про здатність: адекватно оцінювати невербальні та вербальні сигнали товаришів по команді; прогнозувати реакції та можливі дії інших учасників; знаходити оптимальні стратегії взаємодії у складних або конфліктних ситуаціях; підтримувати ефективний комунікативний обмін та згуртованість групи. Таким чином, використання цього методу дозволяє виявити індивідуальні відмінності в соціально-когнітивних процесах, які безпосередньо визначають якість спільної діяльності, рівень згуртованості, здатність до співпраці та конструктивного вирішення конфліктів у команді. Його результати можуть служити основою для наукового аналізу командної роботи та для практичних рішень – наприклад, при виборі складу груп, розподілі ролей або розробці програм, спрямованих на розвиток комунікативної компетентності учасників.

3. Тест емоційного інтелекту Н. Холла дозволяє оцінити здатність членів команди усвідомлювати власні емоції, керувати ними та взаємодіяти з емоціями інших. Емоційний інтелект тісно пов'язаний з психологічною безпекою, згуртованістю та рівнем підтримки всередині команди, тому його вивчення допомагає прогнозувати ефективність командної роботи. Тест емоційного інтелекту (EQ) Ніколаса Холла широко використовується в Україні як адаптований метод діагностики здатності розуміти та керувати емоціями. Хоча метод активно використовується в українських психологічних дослідженнях та наукових працях, зокрема в роботах С. Д. Максименка, адаптація проводилася в багатьох джерелах.

Тест емоційного інтелекту Ніколаса Холла (часто званий тестом Холла EQ) є одним з найпоширеніших психодіагностичних методів, спрямованих на

оцінку рівня емоційної компетентності людини. Емоційний інтелект базується на ідеї інтегрованої здатності розпізнавати, розуміти та регулювати власні та чужі емоції, а також використовувати їх для досягнення адаптивної та ефективної поведінки.

Холл розглядав емоційний інтелект не як окрему рису, а як сукупність взаємопов'язаних навичок, тому його тест охоплює кілька ключових напрямків:

1. Емоційна усвідомленість (самосвідомість) - здатність визначати власні емоції, розуміти, що відчуває людина та як це впливає на її поведінку.

2. Управління власними емоціями (саморегуляція) – здатність контролювати емоційні реакції, знижувати імпульсивність, керувати гнівом, тривогою або стресом.

3. Мотивація (самомотивація) – здатність використовувати емоції як ресурс для досягнення цілей, підтримки працездатності, подолання труднощів.

4. Емпатія (емпатія) – розуміння емоційного стану інших, здатність співпереживати, адекватно реагувати на почуття інших.

5. Розпізнавання та управління емоціями інших (соціальні навички) – здатність встановлювати стосунки, ефективно будувати стосунки, впливати на емоційний клімат групи.

Метод Холла має форму анкети. Це 50 тверджень, з якими респондента просять погодитися або не погодитися (варіанти відповідей різняться залежно від адаптації). Твердження формуються таким чином, щоб виявити типові емоційні реакції, регуляторний стиль та схильність до емпатії. Для кожної з п'яти шкал отримується окремий бал, який вказує на рівень розвитку певного компонента емоційного інтелекту.

Високий рівень емоційного інтелекту пов'язаний з більшою стресостійкістю, високою адаптивністю, здатністю вирішувати конфлікти та будувати продуктивні соціальні стосунки. Низькі результати свідчать про труднощі із самоконтролем, відсутність емпатії або проблеми з комунікацією.

Тест емоційного інтелекту Н. Холла доцільно використовувати для вивчення психологічних характеристик командної роботи, оскільки він дозволяє оцінити ключові компоненти, що безпосередньо впливають на ефективність взаємодії в групі.

Командна робота вимагає не лише когнітивних навичок, але й здатності розуміти власні емоції та емоційний стан інших учасників, регулювати власні реакції, проявляти емпатію та правильно будувати комунікацію. Тест Холла дозволяє виявити рівень розвитку таких компонентів, як саморегуляція, емпатія, розуміння емоцій, управління емоційними станами та використання емоцій для досягнення цілей. Це має безпосереднє значення в командній роботі, де часто виникають конфліктні ситуації, необхідність швидкого прийняття рішень, підтримки колективної мотивації та підтримки психологічного клімату.

Таким чином, використання тесту дає змогу визначити, якою мірою члени команди володіють ресурсами емоційного інтелекту для встановлення ефективної співпраці, запобігання міжособистісній напруженості та досягнення спільних результатів.

4. Метод BigFive (NEO-FFI) використовується для оцінки п'яти основних рис особистості (екстраверсія, доброзичливість, сумлінність, невротизм, відкритість до досвіду).

Адаптацією та перевіркою психометричних властивостей інструментів п'ятифакторної моделі особистості у 2009-2010 рр. займався український дослідник Валерій Олефір.

Риси особистості визначають стиль взаємодії, поведінкові реакції та схильність до співпраці, що робить BigFive придатним інструментом для комплексної оцінки потенціалу взаємодії в команді. Цей метод, представлений у своїх оригінальних версіях як NEO-PI-R (Переглянута анкета особистості NEO) та у скороченій версії як NEO-FFI (П'ятифакторна анкета NEO), є однією з найбільш науково обґрунтованих та широко використовуваних систем вимірювання особистості. Він базується на

п'ятифакторній моделі особистості (BigFive), яка описує відмінності особистості через п'ять глобальних вимірів: нейротизм, екстраверсія, відкритість до досвіду, сумлінність та доброзичливість.

NEO-FFI – це скорочена версія анкети з 60 пунктів, яка забезпечує швидку оцінку п'яти глобальних факторів без деталізації підфакторів. Вона зручна для обстеження великої кількості респондентів, коли детальна оцінка не потрібна. У ньому визначено п'ять основних факторів та їх значення:

1. Нейротизм (H) – схильність до переживання негативних емоцій, тривожності, емоційної нестабільності. Високий бал вказує на емоційну чутливість, низький бал – на стресостійкість.

2. Екстраверсія (E) – активність, товариськість, енергійність, позитивна емоційність. Високий бал характеризує соціальну активність та лідерські схильності, низький бал – інтроверсію та самодостатність.

3. Відкритість до досвіду (O) – схильність до нових ідей, емоційна та інтелектуальна гнучкість, допитливість. Високий бал пов'язаний з креативністю, низький – з практичністю та консерватизмом.

4. Сумлінність (C) – організованість, відповідальність, самодисципліна, надійність. Високий бал прогнозує ефективність роботи, дотримання правил та планування.

5. Дружелюбність (A) – дружелюбність, співпраця, довіра до інших. Високий бал вказує на альтруїзм та готовність до співпраці, низький бал – на конфліктність та схильність до суперництва.

Використання цієї методики дозволяє: прогнозувати стиль спілкування, розподіл ролей у команді, рівень конфліктів та згуртованості; виявляти можливі сильні та слабкі сторони групової взаємодії; об'єктивно оцінювати індивідуальні характеристики, що впливають на спільне досягнення цілей. Таким чином, визначення методичного інструментарію для емпіричного дослідження надало можливість подальшого вивчення психологічних характеристик командної роботи.

2.2. Аналіз та інтерпретація результатів

Дослідження психологічних характеристик командної роботи компанії «Епіцентр К» мало на меті виявлення індивідуальних поведінкових особливостей співробітників та їх впливу на ефективність командної роботи.

Методологія дослідження передбачала комплексне використання стандартизованих психологічних інструментів. Для оцінки стилів міжособистісної поведінки та стратегій взаємодії в групі використовувався тест Холла. Опитувальник Гілберта дозволив виявити комунікативні характеристики, адаптивність та здатність до координації в командних процесах. Метод Ротера оцінював локус контролю, тобто схильність учасників брати на себе відповідальність за результати своїх дій (внутрішній локус) або перекладати її на зовнішні фактори. Для аналізу рис особистості використовувався опитувальник NEO-FFI, який дозволяв виміряти п'ять факторів особистості: нейротизм, екстраверсію, відкритість до нового досвіду, доброзичливість та сумлінність. Процедура дослідження складалася з кількох етапів.

На першому етапі учасники заповнювали опитувальники Холла та Гілберта для оцінки стилів міжособистісної поведінки та комунікативних характеристик (Додаток А, Б) На другому етапі для визначення локусу контролю використовувався тест Роттера (Додаток В). На третьому етапі використання NEO-FFI використовувалося для оцінки структурних рис особистості (Додаток Г).

На заключному етапі проводилася статистична обробка даних, включаючи розрахунок середніх значень. Під час дослідження психологічних характеристик командної роботи за шкалою локуса контролю Джуліана Роттера ми отримали наступні результати, які представлені в таблиці 2.2.

Таблиця 2.2 - Результати дослідження респондентів за шкалою локусу контролю

Тип локусу контролю	Кількість респондентів (n)	Частка від вибірки (%)	Характеристика проявів у командній роботі
Виражений інтернальний (18–23 бали)	15	30%	Висока відповідальність за результати власної діяльності, ініціативність та схильність до лідерства в командних процесах.
Помірно інтернальний (12–17 балів)	12	24%	Орієнтація на самоконтроль та конструктивну взаємодію, здатність ефективно працювати над спільними завданнями.
Збалансований (8–11 балів)	10	20%	Гнучке поєднання особистої відповідальності та врахування зовнішніх обставин, оптимальне для командної роботи
Помірно екстернальний (4–7 балів)	8	16%	Схильність до зовнішнього контролю, потреба в чітких інструкціях та підтримці керівництва.
Виражений екстернальний (0–3 бали)	5	10%	Орієнтація на зовнішні фактори, низький рівень автономності, уникнення відповідальності при виконанні командних завдань.

Примітка: сформовано автором

Для більш наочності було створено діаграму, що подано на рисунку 2.1.

Рисунок 2.1 - Розподіл респондентів за типами локусу контролю

На основі таблиці 2.1 та рисунку 2.1 можна зробити наступний висновок:

1. Сильний внутрішній локус контролю (30%). Ця група становить найбільший відсоток респондентів. Працівники з сильним внутрішнім локусом контролю схильні брати на себе відповідальність за результати як власної, так і командної діяльності. У контексті командної роботи в компанії вони виступають рушійною силою групи: проявляють ініціативу, готові брати на себе складні завдання та прагнуть керувати процесами. Водночас їхні лідерські схильності можуть створювати ризик конфліктів, якщо кілька внутрішніх членів одночасно займають домінуюче становище в команді.

2. Помірний внутрішній локус контролю (24%). Ці респонденти характеризуються поєднанням внутрішньої відповідальності та готовності до співпраці. Вони менш схильні до домінування, ніж сильні інтернали, але водночас достатньо самостійні, щоб якісно виконувати завдання без постійного контролю з боку керівництва. У командній роботі вони часто виступають надійними «стабілізаторами», що сприяють продуктивному спілкуванню.

3. Збалансований локус контролю (20%). Респонденти цієї групи орієнтовані як на власні зусилля, так і на зовнішні обставини. Це створює

певний ступінь гнучкості: вони можуть ефективно працювати в автономному режимі, але водночас адекватно реагувати на інструкції та керівництво. У команді такі співробітники найчастіше відіграють роль «посередника» між більш радикальними внутрішніми та зовнішніми факторами, знижуючи напругу в команді.

4. Помірно зовнішній локус контролю (16%). Такі члени команди схильні покладатися на лідера або зовнішні фактори. Вони почуваються комфортніше, працюючи з чітко структурованими завданнями та жорсткими термінами. У командній роботі вони є виконавцями, які забезпечують стабільність, за умови, що хтось задає напрямок. Їх слабким місцем є недостатня самостійність у непередбачених ситуаціях.

5. Виражений зовнішній локус контролю (10%). Ця група найменша. Для них характерна орієнтація на випадок або вплив зовнішніх сил. У командній взаємодії такі співробітники можуть уникати ініціативи та перекладати відповідальність на колег або керівництво. Їхня присутність у команді може бути ресурсом за умови сильного керівництва, але водночас, у разі високої автономності команди, вони є найвразливішою ланкою.

Таким чином, дослідження локусу контролю команди компанії чітко розрізняє працівників за рівнем внутрішньої чи зовнішньої орієнтації результатів їхньої діяльності.

Найбільшу частку складають працівники з підкресленим внутрішнім локусом контролю (30%), які виступають активними ініціаторами та лідерами командної роботи, здатні брати на себе складні завдання та відповідальність за результат. Однак їх домінуюча схильність може провокувати конфлікти у разі одночасної конкуренції за керівні посади.

Помірно внутрішні респонденти (24%) поєднують автономність з готовністю до співпраці, виступають стабілізаторами командної взаємодії, забезпечуючи якісну комунікацію та надійне виконання завдань. Збалансовані працівники (20%) проявляють гнучкість, ефективно поєднують самостійну роботу з чуйністю до вказівок керівництва, виступаючи

посередниками між радикально внутрішніми та зовнішніми членами команди.

Помірно зовнішні респонденти (16%) покладаються на зовнішні фактори та лідерство, виконують стабілізуючу функцію для виконавців у структурованих умовах, але не виявляють достатньої самостійності в непередбачуваних умовах.

Найменшу групу складають виражені зовнішні респонденти (10%), яким характерна орієнтація на випадковість та зовнішній вплив; вони можуть уникати ініціативи та перекладати відповідальність на колег, залишаючись ефективними лише за сильного лідерства. Таким чином, розподіл локусу контролю в команді показує, що поєднання різних типів орієнтацій створює можливість балансу між ініціативою, стабільністю та адаптивністю, а також визначає структуру ролей, рівень згуртованості та ризик конфліктів у командній роботі.

На основі результатів дослідження психологічних характеристик командної роботи за допомогою методики оцінки соціального інтелекту Гільфорда ми отримали наступні результати, які відображені в таблиці 2.3.

Таблиця 2.3 - Результати дослідження респондентів за методикою оцінки соціальної інтелігентності Гілфорда

Рівень соціальної інтелігентності	**Кількість респондентів (n)**	**Частка від вибірки (%)**	**Характеристика проявів у командній роботі**
Високий рівень	14	28%	Вони легко розпізнають емоційний стан своїх колег, швидко орієнтуються в соціальних ситуаціях, сприяють ефективному спілкуванню та запобігають конфліктам.
Вище середнього	16	32%	Достатньо добре запрограмувати невербальні та соціальні сигнали, програмно змінюючи стиль повідомлення залежно від ситуації.

Продовження таблиці 2.3

Середній рівень	12	24%	Вони впевнено орієнтуються в типових ситуаціях, але можуть мати труднощі в складних або стресових обставинах.
Нижче середнього	6	12%	Вони часто неправильно інтерпретують соціальні сигнали та мають труднощі з розвитком командної роботи без чітких інструкцій.
Низький рівень	2	4%	Значні труднощі у сприйнятті та розумінні поведінки інших, низька ефективність у груповій роботі, потреба в зовнішній підтримці

Примітка: складено автором

Для більш наочності було створено діаграму, що подано на рисунку 2.2.

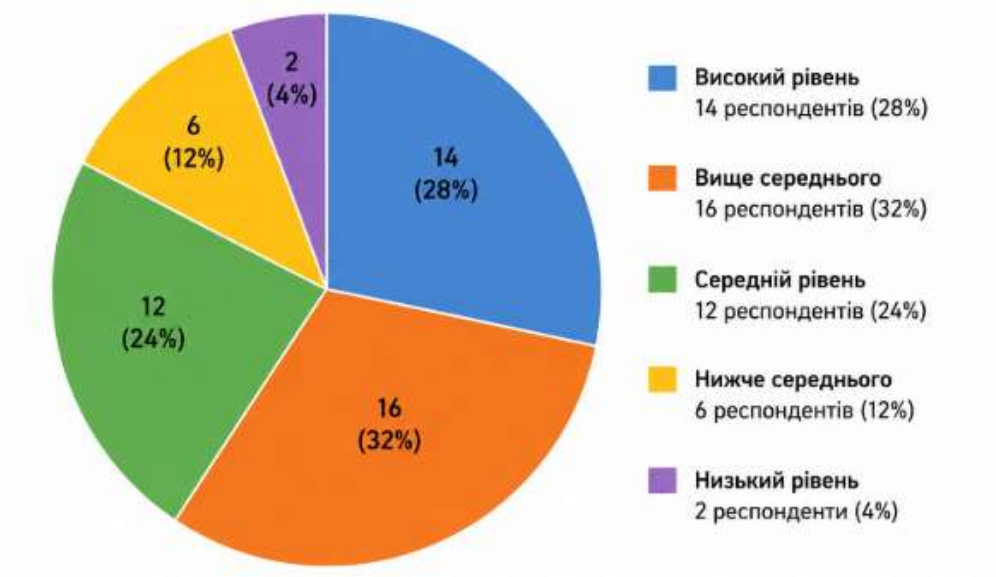

Рисунок 2.2 - Розподіл респондентів за рівнями соціальної інтелігентності (методика Гілфорда, N=50)

Таким чином, можна стверджувати наступне:

1. Високий рівень (28%). Респонденти цієї групи легко розпізнають емоційний стан своїх колег та здатні правильно реагувати на соціальні

сигнали. У рамках командної роботи вони стають активними «акторами» в команді, сприяючи продуктивному спілкуванню, швидкому вирішенню конфліктів та ефективній координації завдань. Така група може виконувати роль неформальних лідерів або координаторів взаємодії всередині команди.

2. Вище середнього (32%). Респонденти з таким рівнем соціального інтелекту добре адаптуються до соціальних ситуацій та здатні враховувати емоційний стан своїх колег. Вони ефективні в командній роботі, здатні адаптувати свій стиль спілкування до конкретних обставин та сприяють стабільності групової взаємодії.

3. Середній рівень (24%). Працівники із середнім соціальним інтелектом добре орієнтуються в типовій соціальній ситуації, але в стресових або нетипових обставинах можуть помилятися в інтерпретації сигналів колег. Вони ефективні в команді в стандартних умовах, але потребують підтримки у складних взаємодіях, особливо в міждисциплінарних проєктах.

4. Нижче середнього (12%). Ці респонденти іноді неправильно оцінюють соціальні сигнали та мають труднощі у взаємодії в команді без чітких інструкцій. Вони більше зосереджуються на формальних правилах, ніж на інтуїтивному розумінні поведінки колег. Ефективна інтеграція в команду вимагає комунікативного навчання та розвитку емоційної чутливості.

5. Низький рівень (4%). Респонденти з низьким соціальним інтелектом мають значні труднощі у сприйнятті та розумінні поведінки інших. Вони найменш ефективні в командній роботі: можуть уникати ініціативи, неадекватно реагувати на конфлікти та потребувати постійної підтримки з боку свого керівника чи колег для виконання завдань.

Аналіз рівнів соціального інтелекту серед співробітників компаній показує різні здібності до адаптації до соціальних взаємодій та ефективної координації командної роботи.

Найбільшу групу складають респонденти з рівнем «вище середнього» (32%), які добре враховують емоційний стан своїх колег, адаптують стиль

спілкування до конкретних ситуацій та сприяють стабільності групової взаємодії.

Високий рівень соціального інтелекту (28%) характеризує співробітників, які здатні швидко розпізнавати емоційні сигнали, ефективно координувати завдання та виконувати роль неформальних лідерів або координаторів взаємодії.

Співробітники із середнім рівнем соціального інтелекту (24%) адекватно орієнтуються в типових соціальних ситуаціях, але в складних або нетипових обставинах їм потрібна підтримка колег та керівництва для правильної взаємодії.

Респонденти нижче середнього (12%) потребують чітких інструкцій та розвитку емоційної чутливості для ефективної інтеграції в команду, оскільки іноді неправильно оцінюють соціальні сигнали. Найменшу групу складають співробітників з низьким рівнем соціального інтелекту (4%), які мають значні труднощі у сприйнятті поведінки інших, уникають прояву ініціативи, неправильно реагують на конфлікти та потребують постійної підтримки для виконання завдань.

Таким чином, різниця в рівнях соціального інтелекту визначає розподіл ролей у команді, ефективність комунікації та необхідність розвитку навичок міжособистісної взаємодії для досягнення високої ефективності команди.

На основі результатів дослідження психологічних характеристик командної роботи за допомогою тесту емоційного інтелекту Н. Холла ми отримали наступні результати, які представлені в таблиці 2.4.

Таблиця 2.4 - Узагальнені результати тесту емоційного інтелекту Н. Холла у працівників компанії «Епіцентр К»

Шкала емоційного інтелекту	**Низький рівень % (абс)**	**Середній рівень % (абс)**	**Високий рівень % (абс)**	**Середнє значення (балів)**
Емоційна обізнаність (усвідомлення власних емоцій)	12% (6 осіб)	54% (27 осіб)	34% (17 осіб)	24,8

Продовження таблиці 2.4

Управління емоціями	18% (9 осіб)	60% (30 осіб)	22% (11 осіб)	22,3
Самомотивація	10% (5 осіб)	48% (24 особи)	42% (21 особа)	26,1
Емпатія	14% (7 осіб)	52% (26 осіб)	34% (17 осіб)	25,5
Розпізнавання емоцій у міжособистісних стосунках	16% (8 осіб)	50% (25 осіб)	34% (17 осіб)	24,9
Загальний рівень	14% (7 осіб)	53% (27 осіб)	33% (16 осіб)	123,6 (зі 150)

Примітка: сформовано автором

Таким чином, можна констатувати наступне: домінує середній рівень емоційного інтелекту (вище 50%), що свідчить про базові навички емоційної усвідомленості, емпатії та емоційної регуляції. Це створює основу для ефективної командної роботи, але для зменшення конфліктів потрібен розвиток.

Високі бали за шкалою самомотивації (42%) свідчать про те, що деякі співробітники здатні підтримувати продуктивність навіть у стресових умовах, що є ключовим у динамічному IT-середовищі.

Середньо-високі рівні емоційної усвідомленості та емпатії (з високим балом близько 34%) свідчать про здатність значної частини команди розуміти як свій, так і чужі емоційні стани, що сприяє взаємній підтримці.

Найнижчі результати в управлінні емоціями (низький рівень 18%) можуть створювати ризик імпульсивних реакцій та стресових зривів у командній роботі. Це напрямок для розвитку – навчання емоційній саморегуляції та практикам усвідомленості. Загальний виміряний рівень емоційного інтелекту (123,6 бали зі 150 можливих) можна оцінити як вище середнього, що позитивно впливає на атмосферу в команді та ефективність взаємодії.

При дослідженні психологічних характеристик командної роботи за методикою BigFive (NEOFFI) ми отримали наступні результати, які представлені в таблиці 2.5.

Таблиця 2.5 - Узагальнені результати методики BigFive (NEO-FFI) у працівників компанії «Епіцентр К»

Фактор «Великої п'ятірки»	Низький рівень (%)	Середній рівень (%)	Високий рівень (%)	Середнє значення (Т-бали)
Екстраверсія	20% (10 осіб)	50% (25 осіб)	30% (15 осіб)	53
Доброзичливість (Агріабельність)	12% (6 осіб)	58% (29 осіб)	30% (15 осіб)	55
Сумлінність	10% (5 осіб)	46% (23 особи)	44% (22 особи)	59
Нейротизм	28% (14 осіб)	52% (26 осіб)	20% (10 осіб)	47
Відкритість досвіду	8% (4 особи	42% (21 особа)	50% (25 осіб)	61

Примітка: сформовано автором

Як видно з таблиці 2.5, можна зробити наступні висновки:

Екстраверсія (53 бали, переважно середній рівень): більшість співробітників комфортно працюють у команді, підтримують робочі стосунки, але не всі схильні до активного лідерства чи ініціативи. Це створює баланс між інтровертно-аналітичними та більш комунікабельними колегами.

Згодливість (55 балів): висока готовність до співпраці та підтримки. Це важливий ресурс для команди, оскільки знижує ризик внутрішніх конфліктів та сприяє конструктивному обговоренню ідей.

Сумлінність (59 балів, 44% на високому рівні): команда характеризується організованістю та відповідальністю, що критично важливо для дотримання термінів, роботи з великими обсягами інформації та складних проектів. Це один з найсильніших аспектів вибірки.

Невротизм (47 балів, близький до середнього): деякі співробітники схильні до емоційної нестабільності, тривожності, що може проявлятися у

стресових ситуаціях (наприклад, форс-мажор або зміна потреб клієнтів). Це свідчить про необхідність корпоративних програм психологічної підтримки.

Відкритість до досвіду (61 бал, половина з них – високий рівень): Працівники характеризуються гнучкістю мислення, креативністю та готовністю до експериментів. Це заохочує інновації в команді та підтримує конкурентоспроможність компанії.

Так, вивчаючи психологічні характеристики командної роботи в компанії «Епіцентр К», виявилося, що команда характеризується внутрішнім локусом контролю, що свідчить про високий рівень відповідальності за власні дії та здатність ефективно організовувати роботу без постійного зовнішнього контролю. Водночас близько третини співробітників схильні до зовнішнього контролю, що може знижувати ініціативу та робити їх більш залежними від керівників.

Дослідження соціального інтелекту показало, що більшість співробітників мають середній або високий рівень здатності розуміти соціальні сигнали та взаємодіяти в команді, що створює сприятливі умови для співпраці та вирішення конфліктів.

Результати тесту емоційного інтелекту Холла показують, що співробітники досить добре контролюють власні емоції та здатні регулювати їх у робочих ситуаціях, проте певна частина команди демонструє труднощі з емпатією, що іноді може обмежувати глибину міжособистісних стосунків.

Методологія BigFive виявила сильні сторони команди у вигляді високої сумлінності та відкритості до нового досвіду, що забезпечує відповідальність та інновації в проектній діяльності. Середній рівень екстраверсії підтримує баланс між інтровертними та більш товариськими членами команди, а дружелюбність знижує ризик деструктивних конфліктів. Водночас, наявність підвищеного невротизму у деяких співробітників свідчить про необхідність розробки програм психологічної підтримки з метою підтримки емоційної стабільності команди. Загалом, ці результати показують, що команда має значний потенціал для ефективної командної роботи, поєднуючи

раціональність, відповідальність та креативність. Водночас, важливим напрямком для розвитку є зміцнення емоційної стійкості та навичок емпатії, що може ще більше зміцнити соціально-психологічний клімат.

Таким чином, команда «Епіцентр К» демонструє високий рівень готовності до складних професійних викликів, але потребує цілеспрямованої підтримки у сфері психологічного благополуччя.

2.3. Практичні рекомендації щодо підвищення ефективності командної роботи

Ефективність командної роботи в сучасних компаніях безпосередньо залежить не лише від професійних компетенцій співробітників, але й від їхніх психологічних характеристик та здатності до взаємодії.

Результати дослідження, проведеного в «Епіцентр К», показали, що команда має значний потенціал завдяки високій сумлінності, відкритості до досвіду та орієнтації на внутрішній локус контролю. Водночас було визначено певні напрямки розвитку, які пов'язані з підвищеним рівнем нейротизму та нерівномірним розвитком емоційного інтелекту, що може впливати на стабільність соціально-психологічного клімату.

Успішна робота команди вимагає не лише технічної компетентності, але й здатності до гнучкого спілкування, конструктивного вирішення конфліктів та ефективної саморегуляції. Тому необхідно розробити та впровадити практичні рекомендації, які допоможуть покращити якість взаємодії між співробітниками. Підвищення ефективності командної роботи в компанії «Епіцентр К» вимагає комплексного підходу, що враховує як індивідуально-психологічні особливості співробітників, так і динаміку взаємодії всередині команди.

Розвиток емоційної стійкості може бути досягнутий шляхом впровадження тренінгів саморегуляції, технік управління стресом та практик усвідомленості, які зменшують вплив нейротизму на продуктивність та підтримують стабільний клімат на робочому місці.

Усвідомленість можна розглядати як психологічну практику свідомої уваги до теперішнього моменту без оцінки переживань, що сприяє розвитку когнітивної гнучкості та емоційної регуляції. Теоретично, цей підхід базується на концепції самосвідомості, в якій людина навчається розпізнавати власні думки, емоції та тілесні відчуття без автоматичної реакції на подразники. Регулярне використання практик усвідомленості зменшує стрес і тривогу, допомагає стабілізувати настрій і підвищує здатність зосереджуватися на завданнях.

З когнітивно-поведінкової точки зору, усвідомленість діє як механізм перерозподілу уваги, що зменшує вплив негативних когнітивних сигналів на поведінкові реакції. Крім того, усвідомлена присутність у теперішньому моменті сприяє розвитку метакогнітивних процесів, підвищує здатність до саморефлексії та покращує адаптивне прийняття рішень у складних ситуаціях.

Підтримка внутрішнього локусу контролю забезпечується мотиваційними програмами та делегуванням відповідальності, які формують відчуття власного внеску у спільний результат та заохочують працівників до ініціативи. Мотиваційні програми можна розглядати як систематичні заходи, спрямовані на стимулювання внутрішньої та зовнішньої мотивації особистостей для досягнення певних цілей. Ці програми базуються на концепції самовизначення, згідно з якою ефективна мотивація розвивається через почуття автономії, компетентності та соціальної приналежності.

Програми, орієнтовані на особистий внесок кожного працівника, підвищують почуття відповідальності та контролю над результатом, що спонукає до активної участі в колективних процесах. Теоретично, мотиваційні заходи можуть включати як зовнішні стимули (винагороди, премії, визнання), так і внутрішні (особистісний розвиток, професійний розвиток), при цьому ключовим є їх узгодженість з ціннісними орієнтаціями та потребами працівників.

Систематичне впровадження мотиваційних програм сприяє підвищенню продуктивності, зміцненню відданості та підтримці стабільного соціально-психологічного клімату в організаціях. Розвиток емпатії та міжособистісного розуміння досягається шляхом організації семінарів з емоційного інтелекту та ненасильницького спілкування, що сприяє підвищенню взаємоповаги, довіри та якості взаємодії в командній роботі.

Майстер-класи – це інтерактивні освітньо-практичні заходи, що поєднують теоретичну підготовку з активною участю учасників та спрямовані на розвиток специфічних компетенцій. Вони базуються на принципах активного навчання та соціального конструювання знань, коли учасники набувають нових навичок та способів взаємодії через бесіди, вправи та моделювання ситуацій. Теоретично, майстер-класи стимулюють розвиток когнітивних, емоційних та соціальних ресурсів, зокрема навичок критичного мислення, емпатії, ефективної комунікації та колективного вирішення проблем. Майстер-класи виступають механізмом інтеграції теоретичних знань та практичних дій, забезпечуючи глибше розуміння складних процесів через досвід та взаємодію з іншими учасниками.

У контексті психології колективних дій вони сприяють посиленню соціальної співпраці, зміцненню міжособистісних відносин та розвитку командної компетентності через структуроване та рефлексивне навчання. Формування здорового соціально-психологічного клімату досягається завдяки систематичному командоутворенню, неформальним зустрічам та корпоративним ініціативам, що зміцнюють соціальні зв'язки та підтримують клімат співпраці.

У науковій літературі командоутворення розглядається як організована групова діяльність, спрямована на зміцнення соціальних зв'язків, покращення комунікації та підвищення ефективності командної взаємодії. Вони базуються на теоріях групової динаміки та соціальної взаємодії, де ефективність команди визначається рівнем довіри, координацією дій та спільними нормами поведінки.

Заходи з командоутворення сприяють розвитку таких компетенцій, як співпраця, управління конфліктами, адаптивність та взаємна підтримка, а також стимулюють розвиток почуття приналежності до команди. Теоретично, вони діють як механізм соціальної інтеграції, дозволяючи учасникам цінувати власні ролі, взаємодію та спільні ресурси в команді. Крім того, систематичне використання заходів з командоутворення може підвищити мотивацію, залученість та продуктивність команди шляхом зміцнення позитивного соціально-психологічного клімату та розвитку командних навичок.

Використання сильних сторін особистості, визначених методом BigFive, дозволяє оптимально розподілити ролі в команді, підвищуючи продуктивність та інноваційний потенціал. Використання сильних сторін – це підхід у психології розвитку та організаційній поведінці, який фокусується на природних нахилах, талантах та ресурсах особистості як основі для підвищення ефективності діяльності. Теоретично цей підхід базується на концепції позитивної психології, де оптимізація роботи та мотивації досягається шляхом розвитку та застосування особистих переваг, а не просто шляхом усунення слабких сторін.

Акцент на сильних сторонах сприяє формуванню почуття компетентності, підвищує внутрішню мотивацію та самореалізацію, що, у свою чергу, підвищує продуктивність та якість виконання завдань. У контексті командної роботи використання сильних сторін дозволяє оптимально розподілити ролі, адаптувати завдання до індивідуальних ресурсів членів команди та підвищити когнітивну гнучкість. Теоретично це забезпечує синергію між особистими компетенціями та колективними цілями, сприяючи розвитку інновацій, відданості та стабільного соціально-психологічного клімату в організації.

Здійснення психологічної підтримки через консультації з корпоративним психологом або зовнішнім експертом допомагає запобігти вигоранню та підтримувати психічне здоров'я. Регулярний моніторинг

психологічного стану команди та зворотний зв'язок від співробітників дозволяють коригувати заходи та своєчасно реагувати на потенційні ризики. Інтеграція цих практик створює умови для розвитку когнітивних, емоційних та соціальних компетенцій співробітників, підвищує рівень взаємодії та співпраці в команді. Загалом, систематичне застосування цих заходів створює сприятливе середовище для ефективної, збалансованої та продуктивної командної роботи в торгівельному середовищі. Ці заходи повинні враховувати індивідуальні відмінності членів команди та водночас зміцнювати їхні сильні сторони. Практичне значення рекомендацій полягає в їх безпосередньому застосуванні в управлінні персоналом та розвитку корпоративної культури. Вони спрямовані на гармонізацію міжособистісних стосунків, зниження рівня стресу та створення сприятливої атмосфери. Разом такі заходи створюють передумови для підвищення продуктивності, інноваційності та згуртованості команди.

Таким чином, запропоновані рекомендації можна розглядати як інструмент оптимізації командної роботи в умовах високодинамічного середовища торгівельної індустрії.

1. Розвиток емоційної стійкості – впровадження тренінгів саморегуляції, технік управління стресом та вправ на усвідомленість для зменшення впливу невротизму на робочі процеси. Зокрема, доцільно запропонувати такі заходи:

– щотижневі міні-сесії усвідомленості (15–20 хвилин) протягом робочого дня (онлайн або офлайн) – короткі дихальні вправи, фокусування уваги, зняття стресу;

– тренінг з управління стресом (раз на квартал, 2–3 години) – навчання технікам релаксації, когнітивній переоцінці та методам швидкого відновлення після перевантаження;

– впровадження «емоційних перерв» – можливість для працівника присвятити 5–10 хвилин регенерації (коротка медитація, дихальні вправи) замість накопичення втоми;

– використання мобільних додатків для саморегуляції (Headspace, Calm, InsightTimer) – легкодоступні вправи, які можна виконувати індивідуально протягом робочого дня;

– міні-програма «Психологічна гігієна» – щотижневе консультування корпоративного психолога або HR-фахівця щодо управління емоціями, звичками сну, балансу між роботою та особистим життям;

– навчання менеджерів основам підтримки емоційної стійкості команд (як вчасно розпізнати ознаки вигорання, як давати конструктивний зворотний зв’язок без посилення стресу);

– щорічний корпоративний семінар «Управління стресом» із зовнішнім тренером для закріплення навичок та створення культури емоційної зрілості.

2. Підтримка внутрішнього локусу контролю – мотиваційні програми, що зосереджені на особистому внеску кожного співробітника в загальний результат, а також на делегуванні відповідальності:

– прозорість результатів: створюйте інформаційні панелі або внутрішні звіти, які показують внесок кожного в загальний результат (наприклад, закриті проблеми в Jira, коміти в GitHub, відгуки клієнтів щодо певного модуля). Це дає людям відчуття: «мої дії безпосередньо впливають на проєкт»;

– система міні-продуктивності: запровадьте щомісячні нагороди, такі як «Вирішувач проблем місяця», «Герой якості коду» або «Натхненний UX»;
– делегування відповідальності: замість того, щоб керівник розподіляв завдання та контролював кожен крок, надайте командам або окремим співробітникам право самостійно встановлювати пріоритети спринтів, пропонувати рішення та вибирати оптимальний підхід;

– мікропроєкти: дайте розробникам невеликі автономні завдання (наприклад, оптимізація модуля або впровадження нової бібліотеки) з повною відповідальністю за результат. Це створює відчуття власної компетентності;

– зворотний зв’язок у форматі «ви зробили це – ось вплив»: під час ретроспективної оцінки покажіть прямий вплив роботи кожної людини на кінцевий продукт або задоволеність клієнтів;

– навчальні програми, засновані на автономії: замість директивного навчання використовуйте обмін навичками (один співробітник читає міні-лекцію іншим), що зміцнює внутрішнє відчуття контролю та експертизи;

– карти кар’єри: разом з відділом кадрів створюйте індивідуальні плани розвитку, де співробітник сам визначає цілі та кроки, а не просто «йому дають завдання зверху».

3. Розвиток емпатії та міжособистісного розуміння – організація семінарів з розвитку емоційного інтелекту та ненасильницького спілкування для підвищення рівня взаємної поваги та довіри. Практичні кроки можуть бути наступними:

– семінари з ненасильницького спілкування (ННК): проведення практичного навчання раз на семестр, де співробітники навчаються формулювати свої потреби без звинувачень («Мені потрібно більше часу», а не «ти завжди запізнюєшся»);

– рольові ігри з робочих ситуацій: практика конструктивного вираження емоцій шляхом відпрацювання типових конфліктів чи непорозумінь, що виникають у команді (наприклад, пропущені дедлайни);

– міні-тренінг «Активна увага»: опанування основних технік уважного слухання – перефразування, уточнення, рефлексія над почуттями. Це дійсно підвищує рівень довіри всередині команди;

– формат «емоційної перевірки» на початку зустрічі: кожен коротко каже, в якому настрої прийшов на зустріч (1-2 слова). Це знімає напругу та допомагає врахувати стан команди;

– система приятелів: новим співробітникам призначається «приятель» з команди, щоб їм було з ким неформально спілкуватися, що одразу підвищує відчуття прийняття;

– клуб емоційного інтелекту (раз на місяць): короткі заняття у формі «психологічного семінару», теми: як розпізнавати емоції колег, як на них реагувати, як говорити про свої власні;

– регулярний зворотний зв’язок 360°: не лише зверху вниз, а й від колег один до одного – з акцентом на тому, що допомогло у співпраці, а не лише на проблемах;

– ігрові вправи, що розвивають емпатію: наприклад, «зміна ролей» – тестувальник стає «розробником», менеджер – «UX-дизайнером», щоб побачити завдання з іншої точки зору.

4. Створення здорової соціально-психологічної атмосфери – регулярний тімбілдинг, неформальні зустрічі та корпоративні ініціативи для підтримки дружніх стосунків:

– міні-тімбілдинг кожні два місяці: короткі заходи (настільні ігри, гостьова кімната, спортивний захід), які не потребують багато часу, але дають відчуття єдності;

– неформальні зустрічі раз на місяць: «PowerCodeTalks» – внутрішні міні-презентації, де співробітники діляться своїми знаннями або навіть захопленнями (наприклад, про подорожі, кулінарію, нові технології);

– корпоративні ініціативи від самих співробітників: компанія виділяє невеликий бюджет, і команда вирішує, на що його витратити (футбол, благодійний захід, арт-куточок в офісі);

– культура «вдячності серед колег»: внутрішня платформа або Slack-канал, де ми можемо публічно подякувати колезі за допомогу;

– підтримуючі ритуали: святкування завершення великих проектів не лише формально, а й символічними моментами (листи подяки, невеликі призи, фотосувеніри);

– соціально корисна діяльність: участь команди у волонтерських або благодійних заходах;

– щотижневі «фонові розмови» (наприклад, по п’ятницях після роботи): простий формат – чай, кава, неформальне спілкування без обговорення завдань;

– раз на шість місяців вимірювання настрою: коротке анонімне опитування щодо настрою команди, рівня довіри та комунікації, щоб відділ кадрів міг побачити динаміку та відреагувати.

5. Використання сильних сторін «Великої п’ятірки» – розподіл завдань відповідно до вподобань співробітників: сумлінність – структурована робота, відкритість – творчі проєкти, екстраверти – презентації та спілкування з клієнтами.

6. Психологічна підтримка – консультації з корпоративним психологом або зовнішнім експертом для запобігання вигоранню та підтримки психічного здоров’я:

– доступ до психолога 1-2 рази на тиждень – компанія може запросити внутрішнього спеціаліста або укласти договір із зовнішнім консультантом. Співробітники подають заявки анонімно, через форму;

– перш за все, конфіденційність – співробітники повинні бути впевнені, що керівництво не дізнається деталей консультацій. Це може бути гарантовано окремим договором та чітким регламентом;

– короткі «реєстраційні» зустрічі з командами – психолог проводить 30-хвилинні групові заняття раз на місяць для зниження рівня стресу та надання простих інструментів самодопомоги;

– профілактичні лекції та тренінги – наприклад, «Як уникнути вигорання в дистанційній роботі», «Методи швидкого відновлення енергії», «Як розмовляти з колегами, коли ми на межі»;

– онлайн-ресурси – доступ до медитації, додатків для саморегуляції або коротких відео з техніками регенерації (компанія також може оплатити підписку для співробітників);

– анонімні опитування раз на квартал – виявлення рівня стресу, задоволеності роботою та ризику вигорання. Це дозволяє своєчасно реагувати;

– «екстрений контакт» – можливість швидко отримати коротку онлайн-консультацію в кризовій ситуації (наприклад, 20 хвилин для стабілізації стану);

– тренінги з лідерства – менеджерів навчають, як помічати ранні ознаки вигорання та як підтримувати співробітників без тиску.

Дослідження психологічних характеристик команди «Епіцентр К» виявило домінування внутрішнього локусу контролю, що свідчить про відповідальність та здатність самостійно організовувати роботу, хоча близько третини співробітників більше залежать від зовнішніх факторів. Соціальний інтелект та емоційний інтелект команди здебільшого знаходяться на середньому або високому рівні, що сприяє ефективній взаємодії, але деякі співробітники мають труднощі з емпатією.

Результати BigFive демонструють сильні сторони в сумлінності та відкритості до нового досвіду, балансі між інтроверсією та екстраверсією, а також доброзичливості, що зменшує конфліктність. Підвищений рівень невротизму у деяких співробітників свідчить про необхідність програм психологічної підтримки для стабілізації емоційного клімату. Загалом, команда має великий потенціал для ефективної роботи, поєднуючи відповідальність, креативність та раціональність, але емоційну стійкість та емпатію потрібно розвивати.

Практичні рекомендації, розроблені для підвищення ефективності командної роботи в компанії «Епіцентр К», спрямовані на розвиток емоційної стійкості, підтримку внутрішнього локусу контролю та покращення міжособистісної взаємодії. Впровадження регулярних тренінгів, семінарів та психологічної підтримки дозволяє знизити рівень стресу, підвищити емпатію та зміцнити соціально-психологічний клімат команди.

Використання сильних сторін співробітників та прозоре делегування відповідальності сприяє мотивації та участі у досягненні спільного результату. Систематичні заходи, спрямовані на розвиток комунікації, довіри та саморегуляції, створюють культуру підтримуючої та конструктивної взаємодії. Загалом це створює передумови для підвищення продуктивності команди, інновацій та згуртованості.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження психологічних особливостей командної взаємодії в умовах воєнного стану дозволило реалізувати поставлені завдання та здобути теоретично обґрунтовані й емпірично підтверджені результати, що мають як наукову, так і практичну цінність.

1. У кваліфікаційній роботі проведено теоретичне та емпіричне дослідження психологічних характеристик командної роботи в умовах воєнного стану. Актуальність теми надається сучасними соціальними викликами, які суттєво впливають на психоемоційний стан особистості та ефективність взаємодії в командах. Воєнний стан створює специфічні умови для функціонування команд, що характеризуються підвищеною стресовою ситуацією, невизначеністю та необхідністю швидкої адаптації до змін. У першій частині проведено теоретичний аналіз психологічної проблеми командної роботи. Встановлено, що командна робота – це складне соціально-психологічне явище, яке передбачає узгоджену діяльність учасників для досягнення спільної мети. Розкрито основні підходи, що ведуть до розуміння сутності командної роботи, зокрема, соціально-психологічний, організаційний та діяльнісний підходи. Встановлено, що найважливішими характеристиками ефективної команди є згуртованість, довіра, ефективна комунікація, наявність чітко визначених ролей та ефективне лідерство. Проаналізовано сучасний стан досліджень психологічних характеристик командної роботи в умовах воєнного часу. Встановлено, що в кризових ситуаціях роль психологічної стійкості, адаптивності та взаємопідтримки значно зростає. Водночас, вивчення психологічних характеристик командної роботи в умовах воєнного часу є недостатньо розробленим, що потребує подальших досліджень у цій галузі. Аналіз наукової літератури засвідчив, що командна взаємодія в умовах хронічного стресу є багатокомпонентним феноменом. Теоретичний аналіз дозволив обґрунтувати комплекс із п'яти

методик, що охоплює виміри сприйманого стресу, хронічного травматичного стресу, резильєнтності та командної згуртованості.

2. Процес вивчення психологічних характеристик командної роботи складався з таких етапів: теоретичного та змістовного (розробка емпіричної дослідницької програми), діагностичного та діяльнісного (проведення емпіричного дослідження), аналітичного та оціночного (аналіз отриманих даних та математична обробка).

3. Для вивчення психологічних характеристик командної роботи в компанії «Епіцентр К» було відібрано 50 респондентів, які брали безпосередню участь у проєктній діяльності та мали досвід командної роботи протягом останніх 12 місяців. До вибірки увійшли працівники різних професійних сфер: розробники, тестувальники, аналітики, UI/UX дизайнери та керівники проектів. Демографічний склад вибірки враховує вік, стать, рівень освіти, сімейний стан та досвід роботи, що дає комплексне уявлення про соціально-професійні характеристики учасників.

4. Для оцінки психологічних характеристик командної роботи було використано чотири методи: шкалу локуса контролю Дж. Роттера, метод соціального інтелекту Гілфорда, тест емоційного інтелекту Н. Холла та метод BigFive (NEO-FFI). Кожен з цих методів дозволяє виміряти окремі, але взаємопов'язані аспекти поведінки та психіки: здатність до саморегуляції, соціальну взаємодію, емоційне сприйняття та стійкі риси особистості. Використання комплексного підходу дає змогу порівняти індивідуальні характеристики та ефективність взаємодії в команді. Обрана вибірка та використані інструменти дозволяють отримати достовірні, репрезентативні дані для подальшого аналізу та зробити висновки щодо психологічного профілю команд «Епіцентр К».

5. Дослідження психологічних характеристик команди «Епіцентр К» виявило домінування внутрішнього локусу контролю, що вказує на відповідальність та здатність самостійно організовувати роботу, хоча близько третини співробітників більше залежать від зовнішніх факторів. Соціальний

інтелект та емоційний інтелект команди здебільшого знаходяться на середньому або високому рівні, що сприяє ефективній взаємодії, але деякі співробітники мають труднощі з емпатією. Результати BigFive демонструють сильні сторони в сумлінності та відкритості до нового досвіду, балансі між інтроверсією та екстраверсією, а також в поступливості, що зменшує конфліктність. Підвищений рівень невротизму у деяких співробітників свідчить про необхідність програм психологічної підтримки для стабілізації емоційного клімату. Загалом, команда має великий потенціал для ефективної роботи, поєднуючи відповідальність, креативність та раціональність, але потребує розвитку емоційної стійкості та емпатії.

6. Розроблені практичні рекомендації для підвищення ефективності командної роботи в компанії «Епіцентр К» спрямовані на розвиток емоційної стійкості, підтримку внутрішнього локусу контролю та покращення міжособистісної взаємодії. Впровадження регулярних тренінгів, семінарів та психологічної підтримки дозволяє знизити рівень стресу, підвищити емпатію та зміцнити соціально-психологічний клімат у команді. Використання сильних сторін співробітників та прозоре делегування відповідальності сприяють їхній мотивації та участі в досягненні спільного результату. Систематичні заходи щодо розвитку комунікації, довіри та саморегуляції формують культуру підтримуючої та конструктивної взаємодії. Загалом це створює передумови для підвищення продуктивності, інноваційності та згуртованості команди.

Отже, робимо висновок, що мету досягнуто, завдання емпіричного дослідження вирішено. Перспективи подальшого розвитку зазначеної проблеми полягають у вивченні психолого-педагогічних умов розвитку командної роботи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алєщенко В. І., Кокун О. М. Психологічна стійкість військовослужбовців в умовах бойових дій. *Вісник Національного університету оборони України.* 2022. № 4. С. 5–12.

2. Андрієвська О. А. Сенсорна інтеграція як психокорекційний метод у роботі з тривожними станами. *Психотерапія, клінічна психологія та психоаналіз*. 2015. Т. 19. С. 30–34.

3. Балл Г. О. Феномен вибору в контексті соціальної поведінки. *Соціальна психологія*. 2015. № 1. С. 3–13.

4. Бандура А. Теорія соціального навчання. Київ : Либідь, 2018. 320 с.

5. Бойко О. В. Психологія стресу та адаптації. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 256 с.

6. Бондаренко І. С. Командна взаємодія в організаціях. Харків : ХНУ, 2020. 198 с.

7. Воробйова І. В. Психологічна допомога в умовах війни. Харків : НАНГУ, 2016. 120 с.

8. Гончарук Н. Т. Організаційна психологія. Київ : КНЕУ, 2017. 340 с.

9. Гуменюк О. Є. Психологія управління. Тернопіль : ТНЕУ, 2018. 220 с.

10. Довгань Л. Є. Психологія управління персоналом. Київ : Каравела, 2019. 312 с.

11. Долинська Л. В. Психологія конфлікту. Київ : Каравела, 2020. 256 с.

12. Журавльов В. А. Психологія екстремальних ситуацій. Київ : НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2016. 280 с.

13. Зливков В. Л. Психологія особистості у кризових умовах. Київ : НАПН України, 2022. 300 с.

14. Карамушка Л. М. Психологія управління. Київ : Міленіум, 2016. 400 с.

15. Климчук В. О. Психологія стресу. Київ : Академвидав, 2018. 220 с.

16. Кокун О. М. Психологічна підготовка особистості до діяльності в екстремальних умовах. Київ : Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України, 2016. 240 с.

17. Коломієць Л. І. Психологія групи. Київ : Центр учбової літератури, 2017. 210 с.

18. Костюк Г. С. Психологія діяльності. Київ : Либідь, 2019. 290 с.

19. Кравченко С. М. Командоутворення в організаціях. Одеса : ОНУ ім. І. І. Мечникова, 2021. 180 с.

20. Левін К. Теорія поля в соціальних науках. Київ : Основи, 2017. 350 с.

21. Литвиненко, Н. (2020). Емоційний вплив медіа. *Соціальна психологія*. Вип. 4. С. 89–95.

22. Ломов Б. Ф. Методологічні проблеми психології. Київ : Наука, 2016. 380 с.

23. Максименко С. Д. Загальна психологія. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 480 с.

24. Мацегора Я. В. Психологічний супровід військовослужбовців : метод. рек. Харків : НАНГУ, 2015. 69 с.

25. Мещеряков Б. Г. Психологія особистості. Київ : Академія, 2017. 320 с.

26. Москалець В. П. Психологія особистості. Київ : Центр учбової літератури, 2018. 290 с.

27. Найдьонова Л. А. Соціально-психологічна підтримка особистості в умовах війни. *Психологія і суспільство*. 2023. № 1. С. 45–53.

28. Немов Р. С. Психологія. Київ : Владос, 2016. 640 с.

29. Орбан-Лембрик Л. Е. Соціальна психологія. Київ : Академвидав, 2017. 560 с.

30. Пеньковський В. С. Психологія управління. Львів : ЛНУ ім. І. Франка, 2020. 210 с.

31. Петровський А. В. Соціальна психологія. Київ : Академія, 2016. 400 с.

32. Приходько І. І. Психологічне забезпечення військової діяльності. Харків : НАНГУ, 2017. 250 с.

33. Романовський О. Г. Психологія лідерства. Харків : НТУ «ХПІ», 2018. 300 с.

34. Савчин М. В. Психологія особистості. Київ : Академія, 2019. 344 с.

35. Слюсаревський М. М. Психологія сучасної війни. Київ : ІСПП НАПН України, 2022. 180 с.

36. Смульсон М. Л. Психологія розвитку. Київ : Педагогічна думка, 2017. 280 с.

37. Столяренко Л. Д. Основи психології. Київ : Центр учбової літератури, 2018. 320 с.

38. Титаренко Т. М. Життєві кризи особистості. Київ : Либідь, 2016. 280 с.

39. Трофімов Ю. Л. Психологія. Київ : Либідь, 2019. 560 с.

40. Федоренко, Ю. (2023). Вплив новин на психіку. *Соціальні комунікації*. Вип. 1. С. 59–66.

41. Хекхаузен Х. Мотивація та діяльність. Київ : Либідь, 2017. 400 с.

42. Чернобровкіна В. А. Психологія спілкування. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 240 с.

43. Черненко, І. Медіа і тривожність. *Наукові записки*, 2021 №2. С. 92–98.

44. Чуніхіна С. Л. Психологічна допомога в умовах кризових ситуацій. Київ : Наукова думка, 2021. 198 с.

45. Шевченко Н. Ф. Організаційна психологія. Київ : КНУ ім. Т. Шевченка, 2020. 260 с.

46. Шибутані Т. Соціальна психологія. Київ : Основи, 2018. 420 с.

47. Юрченко В. М. Психологія управління. Київ : Центр учбової літератури, 2017. 280 с.

48. Armstrong M. Armstrong’s handbook of human resource management practice. 15th ed. London : Kogan Page, 2020. 800 p.

49. Belbin R. M. Team roles at work. 3rd ed. London : Routledge, 2017. 150 p.

50. Bonanno G. A. The resilience paradox: Why we bounce back faster than expected. New York : Basic Books, 2021. 368 p.

51. Driskell J. E., Salas E. Stress and human performance. New York : Psychology Press, 2018. 300 p.

52. Edmondson A. The fearless organization: Creating psychological safety in the workplace. Hoboken : Wiley, 2019. 256 p.

53. Goleman D. Emotional intelligence. New York : Bantam Books, 2017. 352 p.

54. Hackman J. R. Leading teams: Setting the stage for great performances. Boston : Harvard Business School Press, 2016. 320 p.

55. Kim S., Lee H., Connerton T. P. How Psychological Safety Affects Team Performance: Mediating Role of Efficacy and Learning Behavior. *Frontiers in Psychology*. 2020. Vol. 11. Art. 1581.

56. Kozlowski S. W. J. Enhancing the effectiveness of work groups and teams. *Psychological Science in the Public Interest*. 2018. Vol. 19, № 3. P. 77–124. DOI : 10.1177/1529100618804364.

57. Salas E., Reyes D., McDaniel S. The science of teamwork: Progress, reflections, and the road ahead. *American Psychologist*. 2018. Vol. 73, № 4. P. 593–600. DOI : 10.1037/amp0000334.

58. Sweeney P. J., Matthews M. D. Leadership in dangerous situations: A handbook for the armed forces, emergency services and first responders. London : Routledge, 2020. 290 p.

59. Tuckman B. W., Jensen M. A. Stages of small-group development revisited. *Group & Organization Studies*. 2016. Vol. 2. P. 419–427. DOI : 10.1177/105960117700200404.

60. West M. A. Effective teamwork: Practical lessons from organizational research. 3rd ed. Oxford : Wiley-Blackwell, 2017. 350 p.

ДОДАТКИ

Додаток А
Опитувальник емоційного інтелекту (EQ) Н. Холла

Інструкція: потрібно відповісти **«так»** (+), **«майже так»** (+), **«ні»** (-), **«майже ні»** (-)

Автор: Н. Холл. Адаптація О.М. Амплєєва (2019).

Тест Н. Холла на визначення рівня емоційного інтелекту спирається на змішану модель емоційного інтелекту та збудований як опитувальник, що передбачає оцінку 5-ти складових частин емоційного інтелекту:

— шкала 1 – «Емоційна обізнаність»;

— шкала 2 – «Управління своїми емоціями» (емоційна відхідливість, емоційна нерігідность);

— шкала 3 – «Самомотивація» (довільне керування своїми емоціями);

— шкала 4 – «Емпатія»;

— шкала 5 – «Розпізнавання емоцій інших людей» (вміння впливати па емоційний стан інших).

Інструкція. Нижче наведені висловлювання, які так чи інакше відображають різні сторони життя. Праворуч від кожного твердження напишіть цифру, виходячи з вашого ступеня згоди з ним: повністю не згоден (-3 бали); в основному не згоден (-2 бали); часткво не згоден (-1 бал); частково згоден (+1 бал); в основному згоден (+2 бали); повністю згоден (+3 бали).

Тестовий матеріал

1. Для мене як негативні, так і позитивні емоції служать джерелом знання про те, як чинити в житті.

2. Негативні емоції допомагають мені зрозуміти, що я повинен змінити у своєму житті.

3. Я спокійний, коли відчуваю тиск з боку.

4. Я здатний спостерігати зміну своїх почуттів.

5. Коли необхідно, я можу бути спокійним і зосередженим, щоб діяти відповідно до запитів життя.

6. Коли необхідно, я можу викликати у себе широкий спектр позитивних емоцій, таких як веселощі, радість, внутрішній підйом і гумор.

7. Я стежу за тим, як я себе почуваю.

8. Після того як щось засмутило мене, я можу легко впоратися зі своїми почуттями.

9. Я здатний вислуховувати проблеми інших людей.

10. Я не зациклююсь на негативних емоціях.

11. Я чутливий до емоційних потреб інших.

12. Я можу діяти на інших людей заспокійливо.

13. Я можу змусити себе знову і знову встати перед обличчям перешкоди.

14. Я намагаюся підходити до життєвих проблем творчо.

15. Я адекватно реагую на настрої, спонукання і бажання інших людей.

16. Я можу легко входити в стан спокою, готовності і зосередженості.

17. Коли дозволяє час, я звертаюся до своїх негативних почуттів і розбираюся, в чому проблема.

18. Я здатний швидко заспокоїтися після несподіваного засмучення.

19. Знання моїх справжніх почуттів важливе для підтримки "хорошої форми".

20. Я добре розумію емоції інших людей, навіть якщо вони не виражені відкрито.

21. Я можу добре розпізнавати емоції за виразом обличчя.

22. Я можу легко відкинути негативні почуття, коли необхідно діяти.

23. Я добре вловлюю знаки у спілкуванні, які вказують на те, чого інші потребують.

24. Люди вважають мене добрим знавцем переживань інших.

25. Люди, які усвідомлюють свої справжні почуття, краще управляють своїм життям.

26. Я здатний поліпшити настрій інших людей.

27. Зі мною можна порадитися з питань відносин між людьми.

28. Я добре налаштовуюся на емоції інших людей.

29. Я допомагаю іншим використовувати їх спонукання для досягнення особистих цілей.

30. Я можу легко відключитися від переживання неприємностей.

Ключ

Шкала 1 - пункти 1, 2, 4, 17, 19, 25.

Шкала 2 - пункти 3, 7, 8, 10, 18, 30.

Шкала 3 - пункти 5, 6, 13, 14, 16, 22.

Шкала 4 - пункти 9, 11, 20, 21, 23, 28.

Шкала 5 - пункт 12, 15, 24, 26, 27, 29

Обробка та інтерпретація результатів

Рівні парціального емоційного інтелекту у відповідності зі знаком результатів:

14 і більше - високий;

8-13 - середній;

7 і менш - низький.

Інтегративний рівень емоційного інтелекту з урахуванням домінуючого знака визначається за такими кількісними показниками:

70 і більше - високий;

40-69 - середній;

39 і менше - низький.

Додаток Б

Опитувальник, розроблений Полом Гілбертом (Paul Gilbert)

1. Шкала самоспівчуття / Самокритики (FSCRS - Forms of Self-Criticizing/Attacking & Self-Reassuring Scale)

Ця методика оцінює, як людина реагує на власні помилки або невдачі.

— **Приклади тверджень (оцінюються від 0 до 4):**

- «Я схильний/а бути жорстким/ою до себе, коли щось йде не так».
- «Я знаходжу причини звинувачувати себе, коли трапляються невдачі».
- «Я можу нагадати собі про свої позитивні риси, коли мені сумно».
- «Я відчуваю, що я невдаха».
- «Я можу втішити себе, коли мені важко».

2. Шкала «Страх співчуття» (Fear of Compassion Scales)

Гілберт виділяє три напрямки страху співчуття: до себе, до інших та від інших.

— **Страх співчуття до себе:** «Я боюся, що якщо я буду надто добрим до себе, я стану лінивим».

— **Страх співчуття від інших:** «Я не вірю, коли люди ставляться до мене з добротою, я думаю, що вони хочуть щось натомість».

— **Страх співчуття до інших:** «Мене лякає необхідність виявляти співчуття до людей, які страждають».

3. Шкала «Відчуття безпеки та тепла» (SCS - Safe Compassion Scale)

Оцінює здатність відчувати спокій, тепло та підтримку (внутрішню або зовнішню).

— **Приклади тверджень:**

- «Я легко відчуваю тепло та підтримку з боку інших».
- «Я можу уявити себе в безпечному, затишному місці».
- «Мені важко відчувати спокій, навіть коли я в безпеці».

4. Шкала «Просоціальна поведінка / Самокритика»

— **Приклади:**

- «Я часто думаю про те, як допомогти іншим».
- «Я можу бути нещадним критиком для самого себе».

Інтерпретація:

— **Високі бали за шкалами самокритики (Неадекватність, Ненависть до себе)** свідчать про високий рівень внутрішнього конфлікту, схильність до депресії та тривоги.

— **Високі бали за шкалою самозаспокоєння** свідчать про здатність до емоційної саморегуляції та стійкість до стресу.

.

Додаток В

Тест (шкала) локусу контролю Дж. Роттера

(Rotter's Locus of Control Scale)

Тест складається з пар тверджень (а та б), з яких потрібно вибрати одне, найближче до вашої думки.

— **1а.** Багато нещасних випадків у житті — це результат збігу обставин.

— **1б.** Нещасні випадки — це наслідок необережності людей.

— **2а.** Я вважаю, що успіх — це результат наполегливої праці та мало залежить від випадку.

— **2б.** Успіх — це результат везіння чи щасливого випадку.

— **3а.** Здобути хорошу роботу залежить від того, чи будеш ти у потрібний час у потрібному місці.

— **3б.** Отримання роботи — це результат власних зусиль.

— **4а.** Щодо мого життя, то я сам приймаю рішення.

— **4б.** Часто я відчуваю, що мало керую тим, що зі мною відбувається.

— **5а.** У багатьох випадках я відчуваю, що у мене мало впливу на події.

— **5б.** Мені вдається контролювати події у моєму житті. [1]

2Як рахувати бали

1. **Порівняння:** Кожна відповідь порівнюється з «ключем» (стандартним набором відповідей, що вказують на екстернальність).

2. **Нарахування:** За кожну відповідь, яка збігається з екстернальним твердженням, нараховується **1 бал**.

3. **Підрахунок:** Загальна сума балів (від 0 до 23, оскільки зазвичай 6 питань є «буферними» і не враховуються) вказує на рівень екстернальності [1, 2].

Ключ для підрахунку (екстернальні відповіді):

1а, 2б, 3а, 4б, 5а, 6а, 7а, 8б, 9а, 10а, 11а, 12а, 13б, 14а, 15а, 16а, 17а, 18а, 19а, 20б, 21а, 22б, 23а, 24а, 25б, 26а, 27б, 28а, 29а.

(Примітка: У різних адаптаціях ключі можуть дещо відрізнятися, зазвичай вираховують суму екстернальності).

Інтерпретація результатів

— **Низький бал (0-7):** Інтернальний локус контролю. Людина вважає, що більшість подій є результатом її власних дій, зусиль та здібностей. Вона бере відповідальність на себе.

— **Високий бал (14-23):** Екстернальний локус контролю. Людина вважає, що її успіхи чи невдачі залежать від зовнішніх обставин, везіння, долі або впливу інших людей. Вона схильна знімати з себе відповідальність.

— **Середній бал (8-13):** Змішаний тип

Максимальна сума балів зазвичай складає 23.

Додаток Г

NEO-FFI (NEO Five-Factor Inventory) — це скорочена версія особистісного опитувальника NEO PI-R

1. Приклад питань NEO-FFI (60 тверджень)

Респондент оцінює кожне твердження за 5-бальною шкалою Лікерта:

— **0** — Повністю не згоден (SD)

— **1** — Не згоден (D)

— **2** — Нейтрально (N)

— **3** — Згоден (A)

— **4** — Повністю згоден (SA)

Приклади тверджень:

1. Я часто почуваюся напруженим і неспокійним. (Нейротизм)
2. Я люблю проводити час із великою компанією друзів. (Екстраверсія)
3. Мені цікаво дізнаватися про нові філософські концепції. (Відкритість)
4. Я намагаюся бути ввічливим з усіма, кого зустрічаю. (Доброзичливість)
5. Я тримаю свої речі в порядку. (Свідомість)

2. Як рахувати бали (Обробка результатів)

NEO-FFI оцінює 5 основних факторів:

1. **N** — Neuroticism (Нейротизм / Емоційна нестійкість)
2. **E** — Extraversion (Екстраверсія)
3. **O** — Openness (Відкритість досвіду)
4. **A** — Agreeableness (Доброзичливість)
5. **C** — Conscientiousness (Свідомість / Сумлінність)

Кроки обробки:

1. **Прямі бали:** Для більшості питань відповідь "Повністю згоден" = 4 бали, "Повністю не згоден" = 0 балів.

2. **Зворотні бали (Reverse items):** Питання, сформульовані у протилежному значенні, обробляються навпаки: 0=4, 1=3, 2=2, 3=1, 4=0.

3. **Підсумовування:** Бали сумуються за кожною з 5 шкал (максимум — 48 балів по кожній шкалі: 12 питань \(\times \) 4 бали).

Приклад нарахування (умовний ключ):

— **Шкала Екстраверсії (Е):**

- Питання 2 ("Люблю компанії"): Згоден (+3 бали)
- Питання Х ("Віддаю перевагу самотності"): Згоден (-3 бали або зворотний бал)

— **Підсумковий бал:** Сума балів за 12 питаннями відповідної шкали.

3. Інтерпретація балів

Після підрахунку "сирих" балів (raw scores) вони зазвичай переводяться у стандартні бали (Т-бали) за допомогою норм (для чоловіків/жінок або загальних), щоб визначити рівень вираженості риси:

— **Низький** (Т < 35)

— **Середній** (Т = 45–55)

— **Високий** (Т > 65)